

GRUPA U.T.C.

O aventurală carte de vizită, care ar dori să facă prezentările de rigoare, ar apela doar la următoarele elemente:

- DENUMIREA ÎNTR-PRINDERII: Uzina „Timuri noi” — București.
- LOCUL DE MUNCĂ AL GRUPEI: secția scolară.
- NUMARUL MEMBRILOR: 40 (împărțiți în două schimburi).
- NUMELE SECRETARULUI: ION MIHAI.
- VIRSTA MEDIE A GRUPEI: 22 de ani.

La acestea s-ar mai putea adăuga, de pildă, și alte amănunte ca: numărul membrilor care au terminat sau urmează încă liceul seral, cîți din ei sînt căsătorii și cîți nu, vechimea fiecăruia în același loc de muncă ș.a.m.d. Amănunte de loc exterior ale acestei biografii care, privită mai îndeaproape, dinlăuntrul ei, se anunța mult mai bogată în expresii și evenimente semnificative. O asemenea încercare am vrut să o operăm noi, împreună cu treizeci din uteciștii secției scolare, în dezbaterea la care i-am invitat.

TINERII PE ȘANTIERELE

DE ÎMBUNĂTĂȚIRI FUNCiare

E TIMPUL CA ANGAJAMENTUL SĂ DEVINĂ FAPTE!

A acțiunile de combatere a excesului de umiditate, în județul Timiș, nu sînt de dată recentă. Ele au început cu mai mulți ani în urmă cînd în zonele Jimbolia și Sînnicolau Mare au fost realizate primele canale de colectare a apelor freactice în exces și a celor provenite din precipitații. Cu toate acestea, dacă notăm faptul că în primele trei luni ale acestui an a fost necesară folosirea a 37 stații care au pompat zi și noapte sute de milioane de metri cubi de apă (insuficient totuși față de ceea ce se impunea), ne dăm seama ce importanță are pentru viitor continuarea în județul Timiș — într-un ritm și mai susținut — a acțiunilor de desecări.

„Spre deosebire de alte zone, ne spunea tovarășul Trifon Darie, președintele Uniunii județene a cooperativelor agricole, în județul Timiș, direcția principală de acțiune o reprezintă nu irigațiile ci desecările. Date fiind condițiile pedoclimatice, lucrările de amenajări noi pentru irigații vor afecta în acest an o suprafață de numai 2.400 hectare și acestea pe loturi dispersate. În schimb, eforturile noastre sînt orientate spre desecări. Astfel, am prevăzut deschiderea a 9 șantiere intercomunale și a altora 29 locale care, prin muncă voluntar-patriotică, vor scoate de sub excesul umidității 7.500 hectare, urmînd ca numai restul lucrărilor ce afectează suprafața de pînă la 15.000 hectare să fie finanțate”.

Așadar, un vast program a căror realizare solicită o largă mobilizare de forțe, o acțiune în care tinerii își poartă manifestarea planar elanul, hotărîrea lui de a-și aduce o contribuție tot mai mare la înlăturarea programului elaborat de către partid.

La comitetul județean U.T.C. ne-au fost prezentate cîteva din măsurile luate privind traducerea în viață a planului județean, măsură, se înțelege, care se referă la activitatea tineretului din organizațiile Timișului. Astfel, ni s-a spus, din cele nouă șantiere deschise sau ce urmează să se deschidă, cel care are drept scop asanarea terenurilor agricole din perimetrul orașului va fi realizat în întregime prin muncă voluntar-patriotică de către tinerii din municipiul Timișoara. Lor li se vor adăuga cei peste 15.000 de tineri din mediul rural care, alături de vîrstnici, prin inițiativele ce le sînt proprii, vor grăbi acțiunile de desecări prezionate în acest an. La Ghilard, Voiteni, Cenci-Checa, Comloșul Mare — ea sînt amintite doar cîteva localități — organizațiile U.T.C. și-au asumat răspunderea realizării unor lucrări la căror volum va-

riază de la 1.000 pînă la 5.000 metri cubi de pămînt dislocat.

Pornind pe itinerariul acestor măsuri, l-am avut însoțitor pe șeful secției pentru problemele tineretului din economie de la comitetul județean U.T.C., tovarășul

N. COȘOVEANU
I. DANCEA

(Continuare în pag. a V-a)

Ca urmare a inițiativei clubului bucureștean „Dinamo”, tot mai multe baze sportive își deschid larg porțile pentru tineret

Sînt mai puțin de două săptămîni de cînd un mare club sportiv bucureștean „Dinamo”, a lansat o invitație publică prin care terenurile sale din Șoseaua Ștefan cel Mare sînt puse la dispoziția amatorilor de exerciții fizice și sport.

„La prima întîlnire, cea de luni 6 aprilie — ne relatează tovarășul GHEORGHE GRIGORESCU, șeful secției de propagandă a clubului — pentru care am făcut pregătiri speciale de primire și organizare, un număr de circa 800 de tineri au dat curs invitației noastre. Luate cu asalt, terenurile de fotbal, volei, handbal, tenis, pista de atletism — ea sînt numele decît cîteva din punctele de atracție — au cunoscut o animație deosebită. Antrenorii și sportivii fruntași dinamoviști, răspunzînd cu toată sinceritatea inițiativei conducerii clubului, și-au găsit timp să se ocupe de îndrumarea tehnică a sutelor de entuziaști. Cred că prima întîlnire, ca și cea de a doua, recentă, în care numărul de sportivi „amatori” a fost același, subliniază elocvent două aspecte: mai întîi că orice club sau asociație sportivă, fie ea mai mare sau cu posi-

„SUPUNEREA FOCULUI”

(Furnalistul Toader Moroșan la postul furnalului nr. 2 — C. S. Galați)

Foto: O. PLECAN

O VERITABILĂ REAȚIE ÎN LANȚ

bilități mai reduse poate, printr-o organizare adecvată, să dispună într-una din zilele săptămînii, fie și numai pentru cîteva ore, de o parte sau chiar de toate amenajările sale pe care să le pună la dispoziția tinerilor pentru a fi folosite: în al doilea rînd, ca idee, modalitatea aceasta ca asociațiile și cluburile sportive să

„patroneze” activ chiar și numai o zi din săptămîna, pe propriile baze, activitatea sportivă de masă, este o exemplificare concretă a preocupării pe care noi, cluburile, trebuie să o avem față de nevoia de mișcare și sport a miilor de tineri”.

Așadar, un început a fost făcut. Pare surprinzător cit de simple sînt uneori soluțiile. Iată că în locul a numeroase ședințe și constatări în care să se dezbate problematica activității sportive de masă, în care să se propună fel de fel de modalități de organizare de competiții „specifice” (din care doar o parte să aibă loc, totuși, constrînse de prevederile calendarului central.) s-a făcut un prim pas: numeroase stadioane, terenuri, săli de sport își deschid larg porțile. N-ar putea, credem noi, un club să argumenteze că pe parcursul unei săptămîni — oricît ar fi de susținută activitatea secțiilor de performanță — este imposibil de găsit o „ferastră” în care baza sportivă respectivă să nu po-

VIOREL RABA

(Continuare în pag. a V-a)

TINERII ROMÂNI LA „ZAFRA”

— Corespondența specială din Cuba —

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scinteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXVI, SERIA II, Nr. 6504

6 PAGINI — 30 BANI

MIERCURI 15 APRILIE 1970

Strada principală a orașului Piatra Neamț, într-o după-amiază de primăvară. Cu

microfonul în mină punem o întrebare cit orva locuitori

Ce părere aveți despre TINERII ORAȘULUI?

SĂ DISCUTĂM DESPRE TINERETE, EDUCAȚIE, RĂSPUNDERI

Din cei 10 oameni întrebați, 3 răspund într-un mod aparte. — Nu știu ce-i cu tineretul din zilele noastre, începe Zeno D., pensionar, oprindu-se vădit încîntat de a-și putea exprima gîndurile. Le punem prea multe la dispoziție și de aceea au devenit pretențioși, vor totul fără a face și ei eforturi de a obține ceva. Nu prea le place să muncească. Pe vremea mea...

Evident, discuția se îndreaptă spre amintiri, comparații. Încerc, totuși, să-l contrazic. — Trebuie pus mina pe hături, conchide pedagogul interlocutorului meu, nu-l putem lăsa de capul lor. Uitați-vă: — și-mi arată un grup de băieți care trec prin fața noastră — sînt prea zgometoși, lipsiți de respect, cred că acum o să intre într-o cafenea și o să zăcă acolo pînă la miezul nopții... Cînd eram eu tînăr, îmi vedeam de muncă zi și noapte, unde aveam eu timp să-mi pierd altele ceasuri cu distracțiile?

Mă opresc aici cu relatarea discuției. Alături, acestor opinii

GALINA BĂDULESCU

(Continuare în pag. a IV-a)

PUBLICUL STUDENTESC ÎMPOTRIVA MODEI ÎN MUZICA UȘOARĂ

MARGINALII LA FESTIVALUL NAȚIONAL AL ARTEI STUDENTEȘTI

Care este profitul — estetic, moral ori de altă natură — cu care se aleg studenții de pe urma întîlnirii cu muzica ușoară, și care este sporul de calitate intelectuală, de consistență, de vibrație adăugate progresului acestei arte de către studenți?

La această întrebare fundamentală, festivalul a oferit în fiecare din zonele sale distincte, răspunsuri semnificative. Am încercat să le descifrăm împreună cu oamenii de specialitate, cu reprezentanții asociațiilor studențești, cu cadrele didactice și cu studenții prezenți la Timișoara.

O VICTORIE A MUZICII UȘOARE DE CALITATE

„Ce reprezintă festivalul de muzică ușoară de la Timișoara? O victorie a muzicii ușoare de calitate, o victorie împotriva prejudecăților care anulează valoarea artistică a acestor genuri — dovedită a maturității studenților artiști care nu s-au lăsat subjugati cu orice preț de moda efemeră, ci au căutat esența actualității artistice”, spunea solistul de operă și criticul muzical Cristian Mihăilescu, referindu-se cu precădere la prezența masivă pe scena concursului a unor genuri care, în trecutul apropiat, păreau date uitării. Faptul este explicabil, cumva prin dificultatea sonoră a acestor genuri — cîntecul liric și de estradă, șansoneta, jazzul — care au în urma lor, la noi și aiurea, o puternică tradiție, cu reprezentanți de mare prestigiu. Tocmai aceste genuri de mare popularitate sînt, poate, cele mai apte să transmită ideile de o anume elevație, emoții de o anume acu-

rate, sentimente de o anume autenticitate.

Privind astfel lucrurile, rein-tîlnirea masivă a studenților cu „genurile tradiționale” capătă valoarea unei întoarceri către rosturile majore ale cîntecului. Aceste genuri sînt cele în care, printre altele, textul poetic este deosebit de important, iar muzica este un element care-l ajută să devină mai percutant și mai convingător. În această privință nu putem decît să fim de acord cu compozitorul și dirijorul Sile Dinicu care susține că „muzica trebuie subordonată textului, spiritului și ideilor sale, pe care să le transmită integral, cu maximum de sugestie”.

Că o asemenea muzică se repercutăză nemijlocit în sensibilitatea studenților, stimulează-le nu numai gustul estetic, dar și capacitatea de vibrație în fața sentimentelor frumoase și pure, elanul, optimismul, can-

C. SEBASTIAN
ADRIAN VASILESCU

(Continuare în pag. a IV-a)

VIZITA PREȘEDINTELUI REPUBLICII TURCIA, CEVDET SUNAY

Începerea convorbirilor oficiale

La Palatul Consiliului de Stat au început marți dimineață convorbirile oficiale între președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, și președintele Republicii Turcia, Cevdet Sunay.

La convorbiri participă, din partea română, Ion Gheorghe Maurer, președintele Consiliului de Miniștri, Manea Mănescu, vicepreședinte al Consiliului de Stat, Corneliu Mănescu, ministrul afacerilor externe, Cornel Burtică, ministrul comerțului exterior, Vasile Glișca, adjunct al ministrului afacerilor externe, Grigore Geamănu, ambasadorul României în Turcia, George Marin, director în Ministerul Afacerilor Externe.

Din partea turcă participă Ihsan Sabri Caglayangil, ministrul afacerilor externe, Kâmuran Gürün, ambasadorul Turciei în România, Cihat Alpan, secretar general al Președinției Republicii, Oktay İşcen, ministru plenipotențiar, șeful Departamentului informațiilor din Ministerul Afacerilor Externe, Erdem Erner, director general în M.A.E., Selçuk Korkud, director general ad-interim în Ministerul Afacerilor Externe.

În cursul convorbirilor au fost abordate probleme privind evoluția relațiilor de bună vecinătate și colaborare prietenească între cele două țări, perspectivele de dezvoltare a acestora, precum și principalele aspecte ale situației internaționale. S-a relevat cu satisfacție că, îndeosebi în urma vizitei în Turcia a președintelui Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu, relațiile

dintre cele două țări au cunoscut o evoluție ascendentă pe tărîm economic, tehnic, științific, cultural și turistic, evidențindu-se noi posibilități de amplificare a relațiilor bilaterale în avantajul ambelor popoare, al colaborării și cooperării internaționale. În acest context, a fost evidențiată utilitatea încheierii unui acord comercial de lungă durată între cele două țări.

Au fost relevate, de asemenea, colaborarea fructuoasă a celor două state în cadrul diferitelor organisme internaționale, necesitatea concurenței lor în continuare pe arena internațională, în interesul consolidării păcii și al destinderii.

Cei doi președinți au avut un amplu schimb de păreri asupra unor probleme majore

ale vieții internaționale actuale — securitatea europeană, relațiile interbalcanice, evenimentele din Orientul Apropiat, situația din Cipru, războiul din Vietnam.

În spiritul ideilor păcii și coexistenței între statele cu orînduiri sociale diferite, s-a subliniat de ambele părți necesitatea îmbunătățirii climatului politic în lume, în spiritul principiilor unanim recunoscute ale dreptului internațional, de respectare a independenței și suveranității naționale, egalității în drepturi, neamestecului în treburile interne.

Convorbirile s-au desfășurat într-o atmosferă cordială, de înțelegere reciprocă.

(Agerpres)

Recepție oferită de președintele Consiliului de Stat, NICOLAE CEAUȘESCU

Președintele Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu, și soția sa, Elena Ceaușescu, au oferit marți seara, o recepție în onoarea președintelui Republicii Turcia, Cevdet Sunay, și a soției sale, Atife Sunay.

La recepție au luat parte Ion Gheorghe Maurer, președintele Consiliului de Miniștri, cu soția, Elena Maurer, Emil Bodnaraș, Paul Niculescu-Mizil, Gheorghe Pană, Ilie Verdeț, Constantin Drăgan, Emil Drăgănescu, Janos Fazekas, Manea Mănescu, Dumitru Popa, Dumitru Popescu, Leonte Răutu, Vasile Vilcu, Ștefan Voitec, Iosif Banc, Petre Blajovici, Miron Constantinescu, Mihai Dalea, Ion Ioniță, Mihai Marinescu și Ion Păștan, vicepreședinți ai Consiliului de Miniștri, Corneliu Mănescu, ministrul afacerilor

externe, membri ai Consiliului de Stat și ai guvernului, conducători de instituții centrale, academicieni și alți oameni de știință, artă și cultură, generali, șefi ai cultelor din România, ziaristi români și străini.

Au participat Ihsan Sabri Caglayangil, ministrul afacerilor externe, Kâmuran Gürün, ambasadorul Turciei la București, Cihat Alpan, secretar general al președinției republicii, și celelalte persoane oficiale care îl însoțesc pe președintele Republicii Turcia, în vizita sa oficială în țara noastră.

Erau prezenți șefi de misiuni diplomatice acreditați la București și alți membri ai corpului diplomatic.

Recepția s-a desfășurat într-o atmosferă cordială, prietenească.

(Agerpres)

La Hidrocentrala de pe Argeș

În după-amiază zilei de marți, președintele Republicii Turcia, Cevdet Sunay și președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu au vizitat Hidrocentrala de pe Argeș.

Cei doi șefi de state au fost însoțiți din partea română de Manea Mănescu, vicepreședinte al Consiliului de Stat, Emil Drăgănescu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Constantin Stătescu, secretarul Consiliului de Stat, Corneliu Mănescu, ministrul afacerilor externe, Grigore Geamănu, ambasadorul României la Ankara, iar din partea turcă de Ihsan Sabri Caglayangil, ministrul afacerilor externe, Kâmuran Gürün, ambasadorul Turciei în România și de alte persoane oficiale care însoțesc pe președintele turc în vizita oficială în țara noastră.

Ora 16. Înălții oaspeții sossesc în apropierea marii hidrocentrale cu un elicopter special. La coborîre pe platforma naturală de la de la poalele munților sînt salutați de Gheorghe Nastase, președintele Consiliului popular al județului Argeș și de alți reprezentanți ai organelor locale. Este de față ministrul energiei electrice, Octavian Groza.

Mii de locuitori din împrejurimi, bucuroși de cîntea de a avea ca oaspeți pe cei doi șefi de state, aplaudă cu multă căldură. Un grup de tineri îmbrăcate în pitorești costume argeșene, oferă flori.

Președintele Turciei și președintele Consiliului de Stat al

României sînt invitați să viziteze Complexul hidroenergetic de pe Argeș. Un prim pas se face la centrala subterană — locul prefacerii apelor Argeșului într-un flux de energie și lumină. Pe fațada blocului administrativ al centralei subterane este înscris în limbile română și turcă urarea „Bine ați venit stimați oaspeți”.

Sînt arborate, de asemenea, drapelurile de stat ale celor două țări.

În fața unei diorame cu schema amenajărilor hidroenergetice de pe rîul Argeș, inginerul Nicolae Badea, directorul exploatarei de centrale hidroelectrice — Argeș dă explicații asupra caracteristicilor tehnice și capacității de producție a salbei de hidrocentrale de pe cursul acestui rîu.

Complexul hidroenergetic de pe Argeș a fost conceput și realizat integral de către specialiștii noștri. Integrala construcției consacra soluții și metode de lucru originale, constituind un important examen al maturității tehnice a inginerilor români. Constructorii raportează cu mîndrie realizarea în arc dublu a unui baraj înalt de 165 metri, amenajarea unui lac de acumulare care strînge aproape o jumătate de miliard metri cubi de apă, captarea a zece cursuri de apă de pe o întindere de aproximativ 74.000 hectare, amplasarea unei noi propriu-zise în subteran, dirijarea Argeșului în zona centrală

NICOLAE DRAGOS
MIRCEA S. IONESCU

(Continuare în pag. a IV-a)

SEMNIIFICAȚIA ACTUALĂ A UNEI TEZE ECONOMICE LENINISTE

Dezvoltând în noi condiții istorice, social-politice și economice, teza lui K. Marx...

În concepția partidului nostru, dezvoltarea cu precădere a producției mijloacelor de producție este o necesitate ineluctabilă...

cifre, coeficientul de deversare a producției mijloacelor de producție va fi de 1,03-1,06...

CENTENARUL NASTERII LUI I. LENIN

Însă considerate ca fixe, date odată pentru totdeauna, ci pot varia de la o perioadă la alta...

În acest context se înscriu și măsurile luate de partid pe linia apropierei ritmurilor de creștere a producției mijloacelor...

Amplasamentul nautilic, cabinetele dusuriile etc., urmând ca din primăvară această activitate de muncă patriotică...

INIȚIATIVA LA ZI

IASI: O mie de elevi din clasele a VIII-a din școlile generale din mediul rural...

LA MIRCEȘTI și Prisceni, localități situate pe malurile râurilor Siret și Prut...

BIHOR: Peste o mie de elevi din școlile generale ale județului și-au propus...

LA MIRCEȘTI și Prisceni, localități situate pe malurile râurilor Siret și Prut...

PRAHOVA: La Uzina de mecanică fină Sinoala a avut loc meciul județean...

LA MIRCEȘTI și Prisceni, localități situate pe malurile râurilor Siret și Prut...

RACHETE IONICE

După motorizarea de racheta cu combustibil chimic și după planificarea dezvoltării...

CADRAN ȘTIINȚIFIC

mativ 75 000 de kilometri pe oră. Acest jet de plasmă este evacuat prin ajutorul rachetei...

Pe șantierul de la Străulești

O PRIMĂVARĂ REPETATĂ... SAU CUM A FOST ANULAT EFORTUL UNUI ANOTIMP ÎNTREG

Anul trecut pe șantierul de la Străulești, într-o tabără permanentă...

sectorul 8 - am fost nevoiți să începem munca pe care o încheisem în anul trecut...

Noutăți editoriale

Din bogata producție editorială a ultimelor săptămâni vă recomandăm:

MOMENTE ȘI PORTETE DE NEUIT

Voluntul înmănușează paginile din literatura lui Zaharia Stancu...

și cu viața lor curajul de a se încadra în lupta curajoasă a Partidului Comunist Român...

INTREBARI CARE ÎȘI CAUTĂ RĂSPUNSUL

Reunind foarte bune pagini de știință popularizată, ale unor autori științifici...

TINERETUL ȘI FAMILIA

Volunt rezultat dintr-o amplă anchetă sociologică, schițează coordonatele esențiale...

VITRINA B. T. T.

CONSTANȚA. 42 de elevi de la liceul din Mangalia vor face o excursie de două zile la Ostru...

PRAHOVA. Simbătă și duminică, pe Valea Oltului vor face o excursie 40 de tineri...

GUL DE ALTĂ DATĂ - ora 20: (Sala Studio) TRĂVĂȘTI - ora 20: Teatrul de Comedie...

TEATRE

18.00 Ex-Terra '70. Emisiune concurs pentru școlarii...

PENTRU TIMPUL D. LIBERE

19.00 la Intrările (orele 16,30; 19,00; 21,00)...

CONF. DR. SANDU COSTACHE

Amplasamentul nautilic, cabinetele dusuriile etc., urmând ca din primăvară această activitate de muncă patriotică...

JUDEȚUL ARGES

SCOLA PROFESIONALĂ, PITESTI, str. Mircea Vodă nr. 42. Telefon 1.22.54. (Pe lângă Combinatul petrochimic-Pitești al Ministerului Industriei Chimice)...

CONF. DR. SANDU COSTACHE

Amplasamentul nautilic, cabinetele dusuriile etc., urmând ca din primăvară această activitate de muncă patriotică...

JUDEȚUL ARGES

SCOLA PROFESIONALĂ, PITESTI, str. Cimitirului nr. 10 (Pe lângă Grupul industrial pentru foraj și extracția țiteiului-Pitești al Ministerului Petrolului)...

CONF. DR. SANDU COSTACHE

Amplasamentul nautilic, cabinetele dusuriile etc., urmând ca din primăvară această activitate de muncă patriotică...

JUDEȚUL ARGES

SCOLA PROFESIONALĂ, PITESTI, str. 1 Mai nr. 44. Telefon 1.49.24. (Pe lângă Uzinele textile-Pitești ale Ministerului Industriei Usoare)...

SCOLA PROFESIONALĂ SANITARĂ, PITESTI

SCOLA PROFESIONALĂ, BĂCĂU, str. Mărășești nr. 297. Telefon 1.01.00. (Pe lângă Combinatul de Celuloză și Hirtie, aparținând de Ministerul Industriei Lemnului)...

OPERA ROMÂNĂ DIN NOU ÎN TURNEU

Invitarea primului mare va prezenta spectacole cu Oedip, Boema și Trubadur...

OPERA ROMÂNĂ DIN NOU ÎN TURNEU

Invitarea primului mare va prezenta spectacole cu Oedip, Boema și Trubadur...

BIOGRAFIA DINAMICĂ A UNUI COLECTIV

GRUPA U.T.C.

• Încercare de definiție: ce este la urma urmei o grupă U. T. C.? • O falsă dilemă: zile de activitate sau activitate de toate zilele • Nu o cerință, ci un mod de existență: fiecărui utecist o sarcină concretă.

Ceea ce îi leagă pe toți membrii grupei într-o participare conștientă la o activitate susținută este în primul rând, incontestabil, procesul de producție, locul de muncă în care se regăsesc cu toții în fiecare zi. Dovezi elocvente ale unei astfel de prezențe a fiecăruia și a tuturor am întâlnit nu o dată, materializate în rezultatele mereu ascendente pe care le înregistrează secția, în climatul de exigență în care își găsesc rezolvarea cele mai dificile proiecte. Ele se văd, tot atât de bine, în numărul absențelor nemotivate, care este în continuă scădere, ca și în fișele de rebuturi, care au ajuns în tot trimestrul întâi al anului abia la cifra 5, deși lucrările executate sînt de o mare complexitate și cer un înalt grad de competență profesională. Toate acestea, ca și multe altele încă, sînt argumente peste care, evident, nu se poate trece cu vederea.

Și totuși, în după-amiaza aceea, am sesizat de mai multe ori, rostit sau subînțeles, un anumit sentiment de insatisfacție, care nu se raporta la nimeni altul decît la ei înșiși, o nemulțumire izvorînd din confruntarea propriilor intenții cu intervențiile de pînă acum ale grupei și impusă de realitățile concrete în care ei înșiși ar fi dorit să acționeze mai prompt.

Uneori, într-o situație sau alta, s-a auzit chiar și afirmația că „mai mult nu se poate face”, că „grupa are o rază de acțiune limitată — și acesta era încă unul din motivele de insatisfacție a celor prezenți. Mai era însă și o explicație comodă pentru ceea ce nu s-a rezolvat pînă acum, poate chiar o încercare de a sugera că, o dată ce nu se poate face „mai mult”, înseamnă că s-a făcut deja totul sau aproape. Independent de voința lor, o asemenea interpretare se putea naște oricînd.

Și atunci am căutat să aflăm, împreună cu ei, dacă într-adevăr grupei i se cere mai mult decît poate face sau dacă nu cumva ceea ce i se cere grupei, mai bine-zis ceea ce ea înșiși trebuie să-și ceară, cu consecvență, este doar strictul necesar pentru asigurarea unor condiții de existență la nivelul realităților care o înconjoară și îi reclamă permanent prezența.

tațiile de intervenție ale grupei, ale dobindește față de programul mai puțin operativ, în unele situații prea oficial, prea protocolar, atributul acțiunii prompte, imediate. Insași viața grupei ne-a oferit un exemplu în această privință.

Cu cîteva zile în urmă, unul din membrii grupei, scotit deopotrivă de întregul colectiv al tinerilor, ca și de conducerea secției frezor destoinic, refuzase să lucreze la cea mai complicată mașină din sculărie. Nu din lipsă de cunoștințe tehnice, ci pentru că, devenit, cu șase luni în

Datoria

fiecărui

dintre noi

După aproape o lună de absențe nemotivate, NICOLAE CHELU s-a prezentat să-și ceară lăchidarea...

— Nicolae Chelu, explică colegii, nu mînțea că urmează seara, ci că nu lucrează decît în schimburile de dimineață.

— Am verificat la școală — ne-a confirmat MARIN MARIN, secretarul comitetului U. T. C. pe uzină. Nu figura în estaloeaz.

Existau, desigur, destule motive ca membrii grupei U.T.C. să fie indignați, să afirme fără oclonșuri că ei nu vor tolera niciodată o asemenea atitudine, că vor cere cu intranșigabilitate fiecărui din cei care alcătuiesc grupa lor să aibă sentimentul responsabilității față de colectiv, că eventualul abateri le va sta în cale opinia hotărîră a tuturor. O radiografie atentă în viața de fiecare zi a grupei dovedește însă, surprinzător, că Nicolae Chelu nu fusese singurul care încălca o asemenea normă hotărîră de comun acord ca exigență supremă în grupa U.T.C.

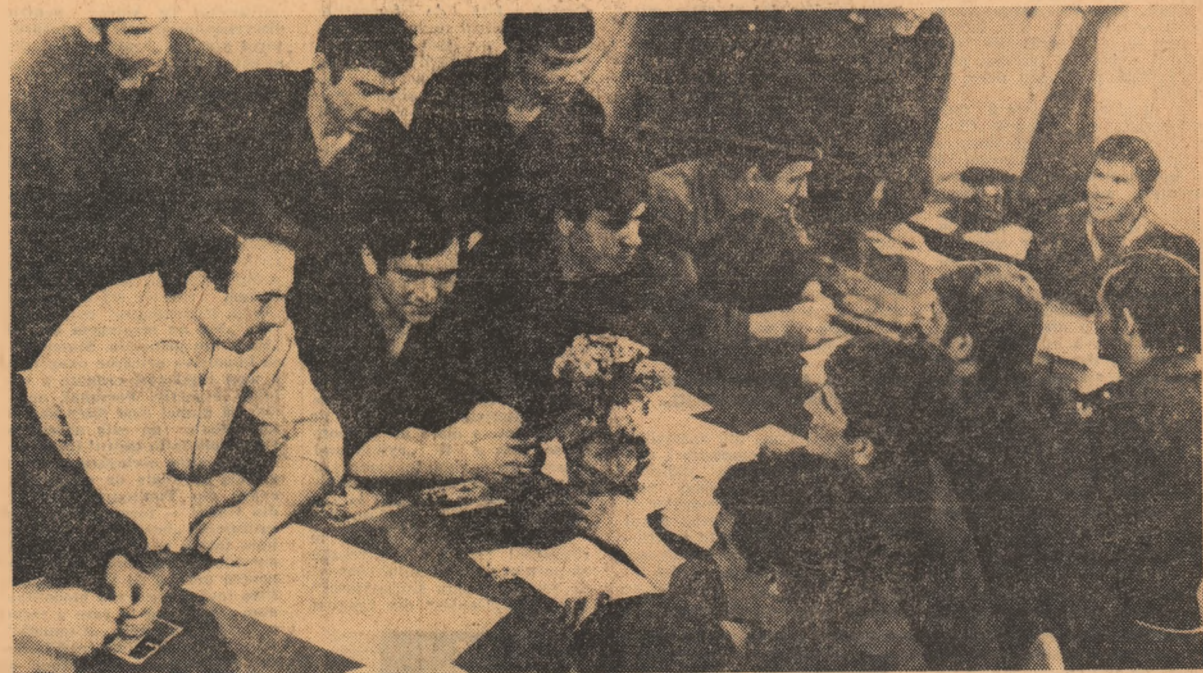
La sfîrșitul lunii decembrie, adunarea generală a utecistilor hotărîse — pentru educarea sentimentului de răspundere al fiecărui față de interesele colective — să nu existe membru al grupei fără o sarcină precisă.

ALEXANDRU NICOLAE urma să poată informa grupa, oricînd, despre ce se întîmplă cu elevii de la seral, căror dificultăți trebuie să le facă față aceștia, unde anume au nevoie de ajutor, și de ce natură este acesta, care le este situația în învățatură, dacă au absențe sau nu etc. Ar fi însemnat deci ca Alexandru Nicolae să viziteze școlile unde sînt înscriși tovarășii lui din grupă, să discute cu cadrele didactice, cu dirigintii, să compare rezultatele pregătirii celor care îl interesează cu rezultatele clasei în general, să-și formeze o imagine concretă a situației, să analizeze lucrurile, să le aprecieze, să ceară dacă ar fi fost necesar grupei întregi să se pronunțe într-un caz sau altul. Ar fi fost în firea lucrurilor să procedeze astfel și ar fi oferit lui și celorlalți prilejul să constate că personalitatea de încredințarea sarcini hotărîră de o încredințare sarcini personale concrete din roade, că o instituție climatul rîvnit de responsabilitate al unuia pentru ceea ce întreprind toți ceilalți membri ai grupei, că grupa în ansamblu ei nu rămîne în afara preocupărilor unuia sau mai multor membri ai ei.

În prezența noastră, Alexandru Nicolae își reproșea neîndeplinirea acestor sarcini. Deși era de acord că îndeplinirea sarcinilor de organizație reprezintă argumentul ferm al colaborării colective la îndeplinirea unor obiective urmărite de toți deopotrivă. De fapt nici nu-l întrebaseră einea dacă el și-o îndeplinește sau nu, n-a interesat pe nimeni să vadă dacă el se ține de cuvînt sau nu. Ce e drept, cu două luni în urmă grupa și ceruse s-o îndeplinească.

— Începuse să mi se pară că la școlărie e mai greu. Am spus-o de altfel și atunci.

Însă întîmplarea ar fi trebuit să trezească încă de atunci alte reacții în grupă, nu o trecere aproape nepăsătoare pe lângă faptele, nu constatări impersonale în legătură cu ele, ci reliefarea a-mai devăzului că atitudinea unuia membru al grupei se răstrînge asupra tuturor celorlalți. Să o fi

Dincolo de noțiunea existenței sale ca simplu colectiv de muncă, grupa U.T.C. reprezintă forța politică combativă, pregătită în orice clipă să sesizeze, să stabilească în comun soluții, să intervină

Fotografii: C. CIOBOATA

formeze în legătură cu activitatea sa. Activitate despre care el considerase suficient să tragă următoarea concluzie: „Nu s-ar putea spune că am rămas cu totul în afara grupei”.

Și totuși, prin ceva, Nicolae Alexandru rămăsese și atunci, așa cum se afla și acum, în afara ei. El nu și îndeplinea o sarcină. Insa nimeni nu l-a întrebabil în februarie, și nu l-a întrebabil nici după aceea, care este cauza abdicării sale de la simțul responsabilității față de sarcina încredințată și nici față de colectiv.

De fapt, descoperirea cu prilejul acestei grupe U.T.C., din secția sculărie, între abateri unuia și abaterile noastre, ale celorlalți, deosebirile nu sînt de conștinut, ci de nuanță. Pentru că o dată cu încredințarea unor sarcini concrete, grupa, adică noi toți, am fi avut datoria să insistăm în orice prilej, pentru îndeplinirea lor integrală, eram datori să facem totul ca o hotărîre a adunării noastre să nu se transforme într-un act formal, ci să capete viață, să se susțină prin manifestări concrete, corespunzătoare punctului de vedere comun. Era de datoria noastră să stabilim punți de legătură între ceea ce ne propusese și ceea ce îndeplineam practic, să dăm sarcinile de organizație scopuri educative folositoare nouă tuturor și fiecărui în parte. Nu, nu este Nicolae Chelu singurul căruia nu i-am cerut de la bun început să-și manifeste responsabilitatea față de grupă, noi toți ne putem învinovăți de același lucru.

— Am încercat să lămurim totul între timp, prin discuții între patru ochi cu CORDUNEANU, ni se spune acum, însă nici rezultatul acestor discuții n-a fost adus la cunoștința noastră.

— Este vina biroului, în primul rînd, așa mi se pare, preciza MIHAI ANTON. Și a noastră, bineînțeles, cel puțin în cea de-a doua situație, însă a lui în mod deosebit pentru că el avea datoria să ne informeze mai înțelegător.

Așa însă, lucrurile s-au consumat undeva la distanță, fără stirea întregii grupe, în cercul restrîns al celor cinci membri ai biroului, fără să fie folosite toate învățămintele acestei întîmplări, pentru a face părtaşă la ele întreaga grupă, deoarece îi privea în mod nemijlocit pe toți.

— În fapt nici n-ar trebui să existe ceva din tot ceea ce face biroul, în numele nostru, pe care să nu-l știm și noi la fel de bine. Și vrem să se țină seama de asta. Pe viitor vă cerem să ne informați și voi cu ceea ce faceți. Nu să ne cereți numai noștri astfel de informații.

Greșeala a fost, deci, semnalată și de data aceasta. Cuvintele rostite au scos la iveală „cercul închis” în care se retrăsese biroul și pericolul lui ce se putea ivi de a nu mai acționa ca reprezentant al tuturor celor ce îl investiseră în mod oficial cu această sarcină. De aici, însă, din acest înalt vot de încredere acordat, deurg și pentru biroul îndatorit precise, el constituind factorul principal care imprimă

CORDUNEANU, care s-a ridicat într-o adunare și a motivat că nu mai participă la nici o acțiune fiindcă nu i se ridică treapta de salarizare. Cîțiva colegi au reacționat atunci imediat, i s-a demonstrat că nu are nici o legătură una cu alta și s-a propus chiar ca, în prima adunare, biroul să pună în discuție o asemenea mentalitate care jigneste bunul simț al întregului colectiv. Aici ar fi de remarcat, poate, că, eventual, discuția ar fi trebuit să se dezvolte chiar atunci, în aceeași adunare, mai ales că schimbul de replici începuse deja, dar dacă nu s-a întîmplat așa, să respectăm și noi hotărîrea stabilită de grupă și să urmărim abordarea ei în următoarea adunare. Numai că nici atunci nu s-a întîmplat nimic, biroul nu a ținut cont de sarcina ce-l fusese încredințată și totată povestea a fost abandonată.

— Am vrut, într-o vreme, să facem un schimb de experiență cu o sculărie de la „Grivița roșie” sau „23 August”. Am făcut și propunerile în adunări. Nu s-a ales nimic de ele.

— Nu avem un teren de sport. Dacă s-ar putea obține un loc pentru terenul de sport al uzinei, ne-am angaja noi să-l amenajăm.

— Sîntem amatori de pictură, de teatru, însă n-am fost niciodată într-unul din multele muzee ale Capitalei.

Observații similare s-au făcut cu privire la muzică, la distracție, la dezbaterile pe probleme de morală, care se puteau naște din propriile lor întîmplări. Tot atitea dovezi că propunerile și sugestiile lor, chiar dacă au existat, s-au oprii undeva la mijlocul drumului. Și aceasta în primul rînd datorită lor, așa cum au și recunoscut, de altfel.

Pentru că, într-adevăr, după cum s-a subliniat, numai o consulta-re cu adevărat reciprocă ar fi putut să facă loc acestor sugestii utile, mai întii în programele de activități, îmbogățindu-le, și apoi în propria lor activitate, dîndu-i și acestea o rază mai mare de cuprindere. În mod firesc, dar și necesar, activitatea unei grupe U.T.C. trebuie să recompună, la scara sa, eforturile și preocupările organizației în ansamblu, inserîndu-se, prin inițiativele sale proprii, pe orbi-ta unor probleme majore care frîmintă tineretul întregii întreprinderi într-o anumită perioadă, pentru a le reflecta cu fidelitate, așa cum într-o singură picătură se reflectă toată marea.

„urmărirea activităților tinerilor strungari”, pînă cînd, în sfîrșit, în luna martie, intervine o precizare mai la obiect, semnificativă și ea: „va fi obiectivul nostru principal, deoarece în a-grille va trebui să desemnăm primii trei clasai în secție”.

— Ne-am întrebabil, atunci, și i-am întrebabil totodată, dacă nu cumva în luna martie, intervine o precizare mai la obiect, semnificativă și ea: „va fi obiectivul nostru principal, deoarece în a-grille va trebui să desemnăm primii trei clasai în secție”.

— Ne-am întrebabil, atunci, și i-am întrebabil totodată, dacă nu cumva în luna martie, intervine o precizare mai la obiect, semnificativă și ea: „va fi obiectivul nostru principal, deoarece în a-grille va trebui să desemnăm primii trei clasai în secție”.

— Ne-am întrebabil, atunci, și i-am întrebabil totodată, dacă nu cumva în luna martie, intervine o precizare mai la obiect, semnificativă și ea: „va fi obiectivul nostru principal, deoarece în a-grille va trebui să desemnăm primii trei clasai în secție”.

— Ne-am întrebabil, atunci, și i-am întrebabil totodată, dacă nu cumva în luna martie, intervine o precizare mai la obiect, semnificativă și ea: „va fi obiectivul nostru principal, deoarece în a-grille va trebui să desemnăm primii trei clasai în secție”.

— Ne-am întrebabil, atunci, și i-am întrebabil totodată, dacă nu cumva în luna martie, intervine o precizare mai la obiect, semnificativă și ea: „va fi obiectivul nostru principal, deoarece în a-grille va trebui să desemnăm primii trei clasai în secție”.

— Ne-am întrebabil, atunci, și i-am întrebabil totodată, dacă nu cumva în luna martie, intervine o precizare mai la obiect, semnificativă și ea: „va fi obiectivul nostru principal, deoarece în a-grille va trebui să desemnăm primii trei clasai în secție”.

— Ne-am întrebabil, atunci, și i-am întrebabil totodată, dacă nu cumva în luna martie, intervine o precizare mai la obiect, semnificativă și ea: „va fi obiectivul nostru principal, deoarece în a-grille va trebui să desemnăm primii trei clasai în secție”.

— Ne-am întrebabil, atunci, și i-am întrebabil totodată, dacă nu cumva în luna martie, intervine o precizare mai la obiect, semnificativă și ea: „va fi obiectivul nostru principal, deoarece în a-grille va trebui să desemnăm primii trei clasai în secție”.

— Ne-am întrebabil, atunci, și i-am întrebabil totodată, dacă nu cumva în luna martie, intervine o precizare mai la obiect, semnificativă și ea: „va fi obiectivul nostru principal, deoarece în a-grille va trebui să desemnăm primii trei clasai în secție”.

— Ne-am întrebabil, atunci, și i-am întrebabil totodată, dacă nu cumva în luna martie, intervine o precizare mai la obiect, semnificativă și ea: „va fi obiectivul nostru principal, deoarece în a-grille va trebui să desemnăm primii trei clasai în secție”.

— Ne-am întrebabil, atunci, și i-am întrebabil totodată, dacă nu cumva în luna martie, intervine o precizare mai la obiect, semnificativă și ea: „va fi obiectivul nostru principal, deoarece în a-grille va trebui să desemnăm primii trei clasai în secție”.

— Ne-am întrebabil, atunci, și i-am întrebabil totodată, dacă nu cumva în luna martie, intervine o precizare mai la obiect, semnificativă și ea: „va fi obiectivul nostru principal, deoarece în a-grille va trebui să desemnăm primii trei clasai în secție”.

— Ne-am întrebabil, atunci, și i-am întrebabil totodată, dacă nu cumva în luna martie, intervine o precizare mai la obiect, semnificativă și ea: „va fi obiectivul nostru principal, deoarece în a-grille va trebui să desemnăm primii trei clasai în secție”.

— Ne-am întrebabil, atunci, și i-am întrebabil totodată, dacă nu cumva în luna martie, intervine o precizare mai la obiect, semnificativă și ea: „va fi obiectivul nostru principal, deoarece în a-grille va trebui să desemnăm primii trei clasai în secție”.

Urmărirea pînă la capăt a propriilor idei

Nimeni n-a considerat ideea aceea intrinseci inedită. Ea fusese discutată și cu alte prilejuri, iar la una din ultimele adunări de producție ale secției sculărie, cei mai mulți strungari au fost de părere că este posibil să utilizezi cu un cuțit mai puțin pe lună.

— În ceea ce ne privește, am fi vrut să aflăm și cine este autorul ideii. Esențial, ni s-a afirmat și am fost de acord cu aceasta, rămîine însă aplicarea ideii în practică. De aceea am vrut apoi să urmărim drumul valorificării ei din cadrul grupului, măsura în care o idee ca aceasta devine factor mobilizator pentru toți membrii grupei.

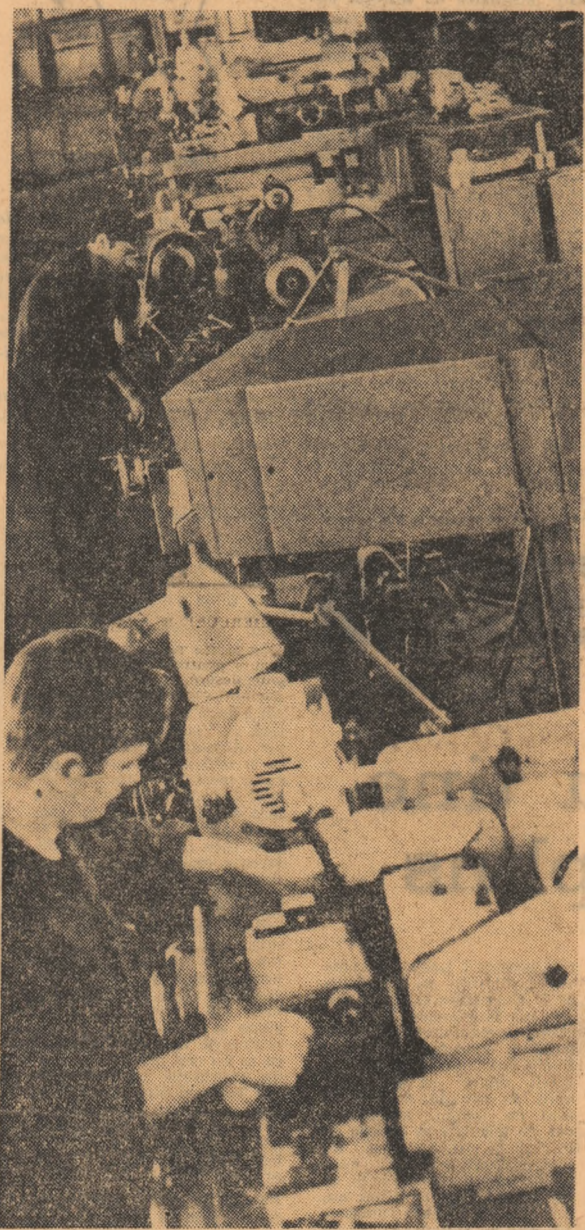
Pentru că rolul grupei U.T.C., așa cum l-am desprins chiar din spiritul inițierilor care o alcătuiesc, este transformarea ideii ca atare, îmbogățirea conținutului ei izvorînd din relațiile de muncă, din urmărirea unor obiective economice, cu un tel programatic, cu înțelegerea de către toți a acestui tel, cu descoperirea modalităților de extindere a acțiunii la nivelul grupei, de poliarizare a interesului masei de tineri asupra unui scop care trebuie să devină al grupei mai ales.

Ceea ce adună grupa U.T.C. relațiilor firești, de fiecare zi, ale unui colectiv este tocmai relevarea forței politice a acestor relații, sensurile lor cetățenești pentru că numai în asemenea condiții fiecare zi din viața grupei devine modul proice pentru nasterea inițiativelor dar și pentru valorificarea lor consecventă ca mod de existență a grupei. Sigur, grupa U.T.C. din secția sculărie are suficiente resurse pentru a-și defini, pentru a-și înscrie mișcarea pe o astfel de traiectorie și ea își înfăptuiește în parte deciziile pe care singură și le stabilește.

— Multe dintre noi — ne spuneau ei — și-au lăsat angajamente precise în legătură cu inițiativa de a economisi un cuțit pe lună. Nu toți, numai unii. În rest, încearcă cine vrea. Reușește cine poate. De fapt, nu știm care este situația fiecărui.

— Ne-am propus să urmărim doar îndeplinirea angajamentului global de economisire a metalului. Ar fi fost posibil să facem mai mult, ar fi trebuit poate, dar n-am încercat nimic în plus.

— Or, grupa ar fi putut să încerce fiindcă avea toate condițiile să și reușească în încercările ei. Primei idei a economisirii cuțitelor grupa l-ar fi putut adăuga o a doua, și probabil că atunci s-ar fi născut alături de ele și o a treia. Prin inconștința sa, prin multumirea resimțită la jumătatea drumului, prin nefinalizarea pe planul întregii grupe a unor acțiuni bine începute, utecistii din secția sculărie n-au făcut altceva decît să diminueze, să rezume mobilul căruia acțiuni susținute, perseverente, permanente l-ar fi evidențiat întreaga forță combativă.

Ceea ce îi leagă pe toți membrii grupei într-o participare conștientă la o activitate susținută este, în primul rînd, locul de muncă în care se regăsesc cu toții în fiecare zi

De la reacție la atitudine

Asadar, ceea ce definește grupa U.T.C. dincolo de noțiunea existenței sale ca simplu colectiv de muncă, constituit după criteriile schemei de funcționare a uzinei, este coeziunea sa în orice împrejurare, capacitatea de acțiune unitară, de a stabili în comun nu numai sensul de mișcare și modalitățile, mijloacele prin care fiecare membru al grupei devine solidar cu ceilalți, atașat lor. Aceștia nu se pot stabili, de exemplu, prin încercarea de a le înregistra într-un program de activități sub formă de „acțiuni”, ci prin sesizarea fiecărei mișcări, a fiecărei pulsații, mai mult sau mai puțin agitate, care, în schimb, nu-i scapă nici unuia din membrii grupei. În posibili-

urmă, absolvent al liceului seral, tinărul condiționa acceptarea noului loc de muncă de obținerea unor avantaje materiale. După discuții îndelungate cu conducerea secției, tinărul înțeleșese situația și schimbase poziția, își recunoscuse greșala. Insașifacțiile sale țineau mai mult de vanitate. Dar în tot acest timp grupa își păstrase aproape impasibilă o ținută de spectatori. Abia în ultima clipă grupa U.T.C. a ajuns să-și clarifice atitudinea de principiu pe care ar fi trebuit să o adopte mai de mult, încă înainte de declanșarea conflictului, pentru că disputa din ultimele zile — în jurul „cazului IUSTINIAN OPRSCU” — era de fapt episodul final al unui proces vechi. Și lăta de ce. Cîta vreme urmasse cursurile liceului seral, Iustinian Oprescu fusese mutat de la sculărie într-un alt sector al uzinei cu schimburi numai de zi. După absolvire fusese rechemat în atelierul din care pleționa. N-a venit, Singur măturăsește ce îl împiedica să se hotărască.

— Începuse să mi se pară că la școlărie e mai greu. Am spus-o de altfel și atunci.

Însă întîmplarea ar fi trebuit să trezească încă de atunci alte reacții în grupă, nu o trecere aproape nepăsătoare pe lângă faptele, nu constatări impersonale în legătură cu ele, ci reliefarea a-mai devăzului că atitudinea unuia membru al grupei se răstrînge asupra tuturor celorlalți. Să o fi

— Începuse să mi se pară că la școlărie e mai greu. Am spus-o de altfel și atunci.

Însă întîmplarea ar fi trebuit să trezească încă de atunci alte reacții în grupă, nu o trecere aproape nepăsătoare pe lângă faptele, nu constatări impersonale în legătură cu ele, ci reliefarea a-mai devăzului că atitudinea unuia membru al grupei se răstrînge asupra tuturor celorlalți. Să o fi

— Începuse să mi se pară că la școlărie e mai greu. Am spus-o de altfel și atunci.

Însă întîmplarea ar fi trebuit să trezească încă de atunci alte reacții în grupă, nu o trecere aproape nepăsătoare pe lângă faptele, nu constatări impersonale în legătură cu ele, ci reliefarea a-mai devăzului că atitudinea unuia membru al grupei se răstrînge asupra tuturor celorlalți. Să o fi

(Urmare din pag. 1)

doarea, a demonstrat-o marele succes obținut în festival de către orchestrele și interpretii care au îndrăznit să se supună înalților exigențe ale cîntecului liric, ale șansonetei, ale jazzului. Acordurile ample ale orchestrelor de estradă din Cluj sau Tg. Mureș, lirismul cald și generos al unor soliste ca Edită Szabo și Eva Kiss (Tg. Mureș), Cosette Marinescu și Elvira Pașcanu (București), Geta Lăjea (Iasi), Mariana Oancea (Bacău), sau nerdate interiorizat al jazzului cîntat de Delia Lucauci (Cluj) și Florentina Mintuță (Galați) — au oferit sugestii elocvente asupra autenticilor virtuți artistice ale muzicii ușoare.

La rândul ei, muzica ușoară a câștigat din această întâlnire câteva limpezii garanții de viitor. „Ca profesionist — spunea compozitorul George Grigoriu, președintele juriului — am satisfacția împlinirii unei vechi dorințe: de a asculta tinerii care să interpreteze muzica noastră ușoară într-un chip artistic și orchestre care s-o cînte în aranjamente originale, pline de muzicalitate. Întrevedeam voci demne de participarea la orice festival internațional, nu numai la Brașov. Aș putea spune chiar că dacă unele din aceste voci ar fi debutat la „Cercul de aur”, reprezentarea noastră ar fi avut și mai mult de câștigat”.

CATRE TEMATICA MAJORA A VIRSTEI

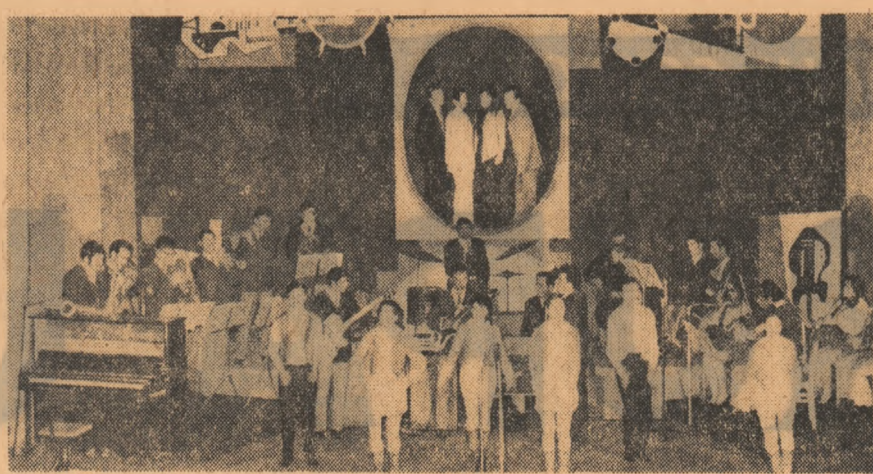
Cîteva formații și solisti s-au distins la Timișoara, în mod deosebit, prin încercarea de a păși — nu numai prin interpretare — căile bătătorilor ale genului, explorînd teritoriul noi, deocamdată puțin sau deloc abodate.

Am numi aici, înainte de toate, formația bucureșteană „Choralis”, una dintre deținătoarele marelui premiu. „Nu vrem să ne includem în nici unul din cîntecurile muzicale la modă, declară Marian Mitea, conducătorul acestei formații. Dacă aș încerca o definiție, aș spune că muzica noastră e o punte melodică între muzica simfonică și jazz. Tînărul de artă saturat de ritmul beat sau chiar underground. Or, noi îl oferim altceva. Și acest altceva este, în intenția noastră, deasupra oricăror stiluri, mai aproape de exigențele artistice. Să reținem, așadar, că inovația muzicală propusă de formația „Choralis” (care interpretează într-un stil propriu, altul decît al formațiilor tip „Swingline singers”, capodopere ale muzicii clasice) nu pornește cu nici un chip din tentația vrebnei originalității — „cu orice preț”, ci din intenția delibărata de a ocoli modele efemere și de a propune, în loc, valori durabile, care să concureze la popularizarea muzicii de calitate și la cultivarea gustului artistic al studenților.

O tentativă similară, desfășurată pe alte coordonate, a reprezentat-o spectacolul Unde este zburătorul? al formației „Euxin” din Constanța. Selecționînd un ciclu de poeme din opera lui Lucian Blaga și a lui Ștef. Aug. Dolnas, conștienții au căutat echivalentele muzicale ale poeziei, năzînd să îmbine cuvîntul și sunetul într-un aliaj inedit, în care cele două forme de expresie să „curgă” în chip firesc una din cealaltă. Nu este vorba, propriu-zis, de cîntece de muzică ușoară pe texte clasice, ca în cazul cunoscutului format „Mondial”, ci de încercarea curajoasă de a găsi un limbaj nou, poetic, în grația dintre cele două arte — și chiar dacă valoarea muzicală intrinsecă a spectacolului a fost inegală, formația „Euxin” se cuvine menționată pentru îndrăzneala de a fi primit pe un drum nou, de a pășii cîrăia nu se află oricînd zgometoase ale unor falși inovatori (a căror contribuție originală se rezumă la a muta cu o gradată mai sus butonul de volum al difuzoarelor).

Cu aceste excepții și cu puține altele, compoziția muzicală studențească nu s-a ridicat însă, în festival, la nivelul așteptat. După cum observa compozitorul George Grigoriu, din muzica ușoară românească, lipsesc, în general, cîntecele pe teme studențești. Compozitorii s-au apropiat, din păcate, prea rar de acest domeniu. Am avut surpriza destul de neplăcută să constatăm că nici cîntecele compuse chiar de studenți nu abordează, în general, registrul tematic de mare varietate și generozitate pe care-l oferă propria lor viață. Cele mai multe din creațiile originale prezente în festival s-au îndreptat în chip exclusiv spre ritmurile lente, spre tonalități minore, sugerînd tristeți și iubiri neîmplinite, singurătăți și suferințe care sînt departe de a caracteriza spiritul autentic al studenției noastre.

Sîntem pe deplin de acord că se impune orientarea creației muzicale a studenților către tematica majoră a virștei și a

Ansambllul de estradă al Centrului universitar Tg. Mureș — distins cu Marele premiu al festivalului

ÎMPOTRIVA MODEI ÎN MUZICA UȘOARĂ

precupțiilor lor și către mijloacele artistice care exprimă cel mai adecvat această tematică.

În rîndul prezentelor insolite ale festivalului se cuvine înregistrate și parodiile muzicale realizate cu umor, cu inteligență și cu personalitate de către leșeanul, Dorin Cernat (artist multilateral, compozitor, textier și interpret, capabil încă de pe acum să susțină show-uri de calitate) și de către bucureșteanul Mihai Perșu (posezător al unui stil vocal și al unei plastici de mare originalitate). Faptul trebuie salutat cu satisfacție, deoarece el reprezintă una dintre tendințele muzicale — cele mai proprii spiritului studențesc.

CEEA CE APARE CU ZGOMOT DISPARE FĂRĂ ECOU...

Jurii, alcătuit din specialiști de prestigiu — compozitori, critici muzicali, cadre didactice universitare — a acordat cele mai mari premii formațiilor și solistilor care au abordat genul liric. Alături de această sancțiune premială se înscrie o altă constatare: succesul de public, în ciuda interesului — de care se vorbește mult — față de muzica

ritmică, față de formațiile „beat”, publicul studențesc timișorean nu s-a lăsat prea entuziasmat de ritmurile sufocante ale acestor orchestre, ci a vibrat emoțional, aplaudînd frenetic, ori de cîte ori i s-au oferit momente de artă autentică. În numeroase centre universitare genul „beat” este foarte ofensiv, reușind să-și atragă un număr de susținători. Formațiile respective au — cu puține excepții — pasiunea zgometului excesiv, unele dintre ele constituind — după cum afirmă Gheorghe Vanu, student la Institutul de medicină din Timișoara — un atentat la sănătatea publică; „Numărul de plămîni și wași care poate fi revărsat asupra unui timpun uman trebuie să cunoască o limită a decenței. E păcat că fantezia și pricepera unor ghilariști lalenajii să fie însoțite într-o mare de zgomet — care se vrea a fi „rhythm and blues”. Se cuvine în acest caz să ne întrebăm: Ce valori spirituale dobîndesc studenții în raport direct cu muzica „beat”?

Poate că ar fi potrivit ca în răspunsul la această întrebare să pornim de la premiul acordat de revista „Viata studențească” formației „Dentes” din Centrul

universitar Tg. Mureș, pentru discernîmînt artistic în interpretarea muzicii „beat”. După cum se știe, revista a criticat — pe bună dreptate — numeroase formații „beat”, pentru evoluțiile lor pe scena studențească și a exprimat rezerve serioase (ca și ziarul nostru), cu privire la calitatea artistică a festivalului studențesc de muzică „pop”, organizat de Clubul „A” (Institutul de arhitectură-București). În cadrul discuției de la Timișoara, dorind să evite nedrețimile în legătură cu acordarea acestui premiu, poetul Nicolae Stolan, redactor șef al revistei „Viata studențească” ne-a declarat: „Noi nu respingem muzica „beat” din principiu. Sîntem însă împotriva oricăror exagerări, a unei înțelegeri eronate a stilului respectiv. Personal, apreciez că atunci cînd discernîmîntul artistic nu este absent — vezi evoluția în cadrul festivalului și a altor orchestre în afara celeia premiate de noi: „Cascada” din Timișoara, „Cristal” din Galați — formațiile care se disting în muzică „beat” pot să contribuie într-o oarecare măsură la dezvoltarea pasiunii studenților pentru muzica de bună calitate. Este însă firesc ca o modalitate care este aceeași la care a recurs și unii artiști, să fie însoțită de a cînta asurzitor, cu difuzoarele deschise la maximum, să nu poată trezi emoții estetice și să nu răspundă exigențelor de ordin artistic”.

Festivalul studențesc de la Timișoara a relevat că în interpretarea muzicii „beat” se comit numeroase erori grosolane. Față

de muzică dintre ele, surprinse de participanții la discuția noastră:

• Dirijorul Sile Dinicu, artist emerit: „În ultimii ani s-au afirmat în lume cîteva formații „beat”, alcătuite din foarte buni profesioniști. Valoarea lor este incontestabilă. Acestea sînt însă copiate de către tineri care încearcă să-și acopere lipsa de virtuozitate cîntînd foarte tare, producînd zgomet puternic. Spre regretul meu, am văzut și o orchestră bună „Cromatic” — din Centrul universitar Cluj care, subordonîndu-se ambigiei de a cînta asurzitor, denaturează muzica. Ar fi bine de luat în seamă faptul că o altă formație bună — „Sincronul” — a apărut cu zgomet și a dispărut fără ecou”.

• Compozitorul George Grigoriu: „Pe scena studențească activitatea artistică nu se poate reduce la a prelua și la a transmite. Aici se impune necesitatea actului creator. Mai ales că ni s-a dovedit convingător că în acest sens studenții dispune de valențe incuizibile. Or, formațiile „beat” exclud tocmai creația — ca expresie a disciplinei artistice”.

• Voicu Emăreșescu — dirijor: „Compozițiile formațiilor „beat”, care se vor originalitate, nu sînt de fapt originale. Însușirea armonică este mereu aceeași, luată din muzica diverselor formații de gen. Iar încercarea de „îlirizare” a „beat”-ului — determinată de faptul că publicul studențesc începe să-și placă din ce în ce mai mult cîntecul liric — este inadecvată stilului. La ghitară înveți ușor să cîmți, îți este deajuns o lîună sau două, sau cîteva formații „beat” apar ca clușerile. Cred însă că stilul e greu și nu lasă posibilitatea afirmării decît instrumentistului excelent. Evoluția pe scena muzicii ușoare nu poate începe, de aceea, într-o orchestră „beat”. Iar faptul că alte stiluri — șansoneta, jazz-ul etc. — se bucură acum de interpretări remarcabile, determină creșterea interesului studenților pentru cîntecul de înaltă valoare artistică”.

CRONICA TEATRALĂ

„LEONCE ȘI LENA”

de Georg Büchner la Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra”

După memorabilele spectacole cu Moartea lui Danton (Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra”) și Woyzeck (Teatrul din Piața Neamț și Televiziune), comedia Leonce și Lena încheie prezentarea integrală în românește a scrierilor dramatice ale lui Georg Büchner, vizionarul neliniștit, genial și sarcastic care a intuit, cu un secol și jumătate în urmă, direcțiile fundamentale ale teatrului modern, prefigurîndu-le printr-o operă a cărei suprafață restrînsă ascunde adîncimi inepuizabile. Actualitatea neobșnuită a acestui mare scriitor se bizuie, ca în toate cazurile similare din istoria literaturii și a teatrului, pe acuitatea integrării sale în propria sa epocă, pe calitatea reprezentativă a observației sociale și omenești pe care a exercitat-o asupra lumii în care a trăit. Valoarea simbolică a artei lui Büchner pornește dintr-o percepție violent realistă a universului, însoțită de conștiința limpede a responsabilității sociale a actului de creație în fața înclîtății, a domniei arbitrarului și a conformismului burghez. Scriitorul poate contribui la instaurarea unei lumi mai drepte și mai raționale — pare a spune, nu doar implicit, ci cu cădite intenții programatice, întreaga operă buchneriană. Departate de a constitui un simplu exercițiu al spiritului, caracterul ei polemic este semnul unei poziții active, al unui act de construcție, în care luciditatea nu servește numai la demontarea unui mecanism social absurd, ci la încercarea emoționantă de a-l remonta potrivit legilor uitate ale rațiunii umane.

societate demonstrează nașterea unei noi conștiințe civice și morale” — cum îl caracteriza un comentator — și-a închinat opera unei obsesii umane. Leonce și Lena este radul aceleiași filozofii istorice din care s-au născut Moartea lui Danton, Woyzeck sau manifestul politic Curienul

LIVIU CIULEI

VIRGIL OGAȘANU
cîuțuți de N. ANESTIN

Înțeleg în acest context care aparține ansamblului ideilor scriitorului, unica sa comedie, Leonce și Lena, se relevă dintr-o dată drept examinarea anarșică și grotescă a unei lumi reale. Cadrul imprecis, aproape material, aura poetică, orbitoare străluciră de spirit și de umor ale comediei devin elementele exteroare ale unei esențe sumbre, expresie a unei conștiințe necruțătoare, pe care numai credința statică în posibilitatea omului de a se regăsi pe sine o menține între hotarele unui optimism de natură raționalistă. Acest „martor major al societății”, care „afirmînd drepturile omului în

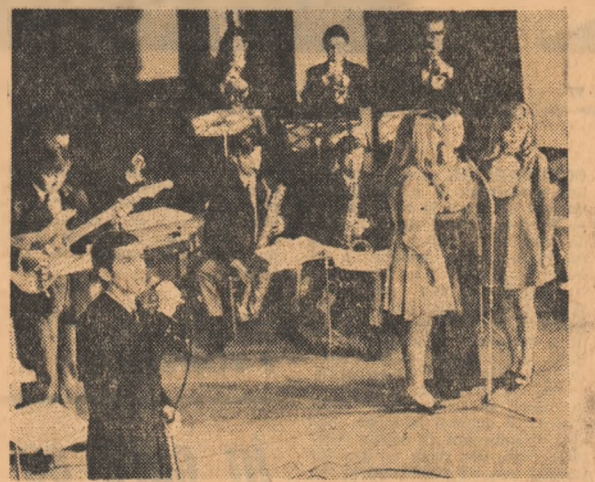
din Hessa, iar aparențele sale de comedie romantică, pe motive imprunatate din Brentano sau Alfred de Musset și transferate într-un mediu imaginar, ascund în fond o gândire gravă asupra epocii sale, cu calențe simbolice care o protejează în universitate.

Că Liviu Ciulei și-a întemeiat lectura piesei tocmai pe un asemenea punct de vedere, o demonstrează la modul cel mai

Excelenții actori ai Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra” s-au aflat, cu acest spectacol, în fața unui prilej din care nu se pot tăia nici în fiecare stagionă. Regizorul a oferit premiile unei interpretări de o acută ciberneticitate, care să marcheze luciditatea artistică contemporană față de unicele piese lui Büchner, și în același timp de o mare energie interioară, frenetică și spontană, capabilă să transmită către spectatori absurditatea grotescă a acestui univers. Jocul celor mai mulți dintre interpreții spectacolului conține exact acest aliaj. Propoziția ideilor se află la Marin Moraru și Virgil Ogașanu, doi actori care au genul acestui tip special de teatru și care realizează aici momentul de viraj al eclatantei lor cariere de pînă acum. Evoluția lui Ion Caramitru (Leonce) este, de asemenea, extraordinară; acest tînr actor, de o factură profund intelectuală, se afirmă definitiv ca un mare interpret de teatru modern. Irina Petrescu (Lena) își susține partitura de la egal la egal cu partenerii ei, a căror experiență teatrală este superioară, iar Illeana Predescu, Vally Voiculescu-Pepino, Niki Wolc, Mihai Mereuță, Marius Popescu, Gheorghe Oprina și toți ceilalți interpreți din spectacol meriță, fiecare din ei, o analiză de care dimensiunile cronicii ne obligă să înlocuim cu un elogiu global.

Cu Leonce și Lena, Liviu Ciulei ne oferă, fără nici o îndoială, marelui moment al acestei stagioni bucureștene.

SEBASTIAN COSTIN

Orchestra și solisti de muzică ușoară din Centrul universitar Cluj (premiul I)

Foto: EMIL COJOCARU

Tinerii orașului

(Urmare din pag. 1)

U.T.C., deci participanții și realizatorii al acestui succes de prestigiu al întreprinderii.

Dar cifrele nu au, totdeauna, o încălțură afectivă, ne-am obișnuit cu ele, cu valoarea lor de simbol. Poate de aceea, uităm sau neglijăm uneori autorii acestor emoționante cifre, oamenii aceia care au pus, o dată cu prima cărămidă a succesului lor, propriul destin și prinși și temelie. Destine de beton, îmi spuneam cînd eram în fațoarea noastră nu vorbesc nici frazele stereotipe ne care le auzim adesea. Nu vorbesc neapărat în favoarea noastră nici avantajele sociale pe care le avem la dispoziție. Singurele capabile să susțină, să contureze și să îmbrace în adevăr o generație sînt FAP-TELE ei, poate nu acelea de un eroism spectaculos, poate nu acelea despre care zărește scriu cu titluri impresionante, ci faptele noastre cotidiene, acțiunile, gândurile, proiectele noastre mărunte, aparent neimportante, înghițate adesea de un suvoi de cifre de realizare a planului, de calificare profesională sau de perspectivei precis înscrise în scripte.

TINERETEA ESTE O PECETE A EPOCII. Ascult, la Uzina de fibre sintetice de la Săvinești, istoria acestui combinat chimic care abia în urmă cu 13 ani își punea piatra de temelie. S-a scris atât de mult despre Săvinești și despre oamenii de aici înclît vizita mea își găsește cu greu un punct inedit. De curînd, combinatul chimic a primit steagul de frunză pe ramură. Vîrsta medie a salariaților nu este mai mare de 30 de ani. Din 8.200 de salariați aproape jumătate sînt membri ai organizației

trii feiului în care se poartă cu oamenii. Îi apreciază pe toți, laudă disciplina și puterea lor de muncă și crede, cu sinceritate, că pe tineretul din secția lui se poate conta cu adevărat.

Sînt, de fapt, o mare familie, o familie fără bunici, pentru că oamenii au crescut aici, mulți își leagă cel mai frumos an al adolescenței de momentele dificile ale combinatei, cînd nevoia de cadre cu pregătire superioară era o necesitate stringentă și cînd ei au urcat, din treaptă în treaptă, scara propriei perfecționări.

Muncesc aici ca operatori chimici, își amintesc ing. Ioan Birgeanu. Intorcîndu-mă înapoi, am constatat cu uimire că oamenii se schimbaseră. Erau aceeași, dar stînu acum mult mai multe, se familiarizaseră cu utilajele moderne, cu automatizarea întreprinderii.

Timpul nu stă în loc. Și dacă ar fi să admitem un paradox, sînt locuri unde timpul întinește oamenii, îi ajută să-și păstreze mereu proaspătă curiozitatea, puterea de muncă, proiectele de viitor. Destinele lor se înscriu pe orbite mereu inedite, participarea la realizările combinatei chimice este, de fapt, însăși viața acestor oameni. Ing. Birgeanu a început de ficcare dată, cîte o nouă etapă a uzinei. Cum se zvonea că va începe construcția și instalarea unei noi linii productive, se știa deja că ing. Birgeanu va răspunde de ea. La 4—5 luni după ce instalarea intra în parametrii proiectați, inginerului i se spuneau că, treaba merge foarte bine, poți începe montarea altel instalații.

— Îmi place această conti-nuă mișcare, această activitate despre care știu sigur că nu se va birocratiza niciodată, nu

Ne place, nu ne place, muzica ușoară este. Și pentru că este are par-tizani și denigratori. La fel de dirij, de înclîntă, cînd o susțin sau o desfid cu înflăcărare, cu încapătinare, cu paos; „minoră” pentru u-ni, „majoră” pentru alții, pozițiile acestea extreme sînt apăsătoare, sînt foarte obiective, de la dulcele „îmi place” și pînă la amarul „răsună”. Și nu aural căi de mijloc ne atrage, ci faptul că nu ne place extremismul de nici un fel, exclusivismul îndrîjit și orb, generator fecund al falselor probleme. Depinzînd mai ales de im-prejuri anume, provocate de dotări fizice, cele mai remarcabile. Ignorînd faptul că plăcerea sau neplăcerea unui cîntec depinde de un singur buton pe care îl poți folosi oricum (ca să ascuți sau nu), sînt foarte obișnuiți în general și de cel al muzicii ușoare românești în special. Sînt și salamești de muzică ușoară, sînt și adver-sari foarte bine și obișnuiți, n-avem de gînd să dezlegăm nodurile acesteia gordiene. Muzica ușoară este, muzica ușoară nu „trebuie să fie” sau „nu trebuie să fie”. În ceea ce ne privește ne înterează genul în măsura în care se insușează unul „program televizat”. Televiziunea înregistrează fenomenul și, alternativ, trece dintr-o extremă într-alta. Sînt, astfel,

TELESPECTATOR

de IULIAN NEACȘU

Pentru tine am plîns

săptămîni pline de tra-la-la și oh-oh-o, sînt săptămîni „goale” de sunete de divertisment. Virturile și viciile acestea în programul televiziunii exagerază în orbile sensuri, pozitiv — negativ, muzica ușoară. De ce? Pentru că, din păcate, televiziunea nu a reușit să însușească muzica ușoară în partea sa de divertisment, ocazională, sau festivalismul influențînd-o din plin. Simțindu-se parcă aceasta, au fost create două emisiuni-concurs oarecum stabile: „Steaua fără nume” și „Concursul speranțelor” (alci sînt cîntăreți cunoscuți și Capul Bunei Speranțe) lansează cîntăreți dintre cei mai obișnuiți, de estradă, de restaurant, de stadion... în nici un caz de televiziune. Pentru că ei cîntă și alt. Nu joacă, nu interpretează — habar n-au de camera televiziunii. Și atunci? Aceste emisiuni au, cel mult ca urmare cunoscutului afis de restaurant „Cîntă numele dîmneavoastră...”, solist al televiziunii și) nicidcum nu-și respectă intențiile declarate. Ar trebui să se tîină seama că principala probă într-astfel de concursuri este proba de televiziune. Televiziunea are nevoie de cîntă-

nile acestea? Lansează cumva „cîntăreți de televiziune”? Cu puține excepții, nu. „Steaua fără nume” și „Concursul speranțelor” (alci sînt cîntăreți cunoscuți și Capul Bunei Speranțe) lansează cîntăreți dintre cei mai obișnuiți, de estradă, de restaurant, de stadion... în nici un caz de televiziune. Pentru că ei cîntă și alt. Nu joacă, nu interpretează — habar n-au de camera televiziunii. Și atunci? Aceste emisiuni au, cel mult ca urmare cunoscutului afis de restaurant „Cîntă numele dîmneavoastră...”, solist al televiziunii și) nicidcum nu-și respectă intențiile declarate. Ar trebui să se tîină seama că principala probă într-astfel de concursuri este proba de televiziune. Televiziunea are nevoie de cîntă-

această nesfîrșită încredere pe care o ai în oamenii din jur și cea mai demnă modestie expresia acestui fascinant cuvînt: *noi am făcut...* Și ascultîndu-l, urmărindu-l cuvîntele, ești gata să crezi că faci parte și tu din acest? NOI. Și sînt convînsă că pentru ei așa este, într-adevăr.

— Ce mi se pare emoționant? se întrebă ing. Munteanu. Pe vremea cînd eram încă laborant și mă pregăteam pentru examenul de admitere în facultate, locuam cu ing. Drăgan Romulus în aceeași cameră. Îmi instalasem pe un perete o tablă pentru exerciții. Îi sculam uneori din somn, în miezul nopții, pentru a mă ajuta la rezolvarea unei probleme. Venea obosit de la fabrică și nu pregătea niciodată să-mi ofere sprijinul său.

Cați uniații de măsură ale acestui romantism. Pe biroul ing. Munteanu, un manual de engleză, pe un raft din biroul

ing. Igna tomuri voluminoase de cărți de specialitate. Aflu că biblioteca uzinei a devenit, la un moment dat, necăpătătoare pentru documentația pe care o solicitau continuu oamenii. Cu cîteva luni în urmă în Piața Neamț s-a deschis o bibliotecă tehnică a Combinatului înzestrată cu cele mai moderne rezultate ale cercetării chimice din lumea întregă.

Sînt, toți acești oameni, etalon al generației tinere. Și cred că dacă timpul ni-ar fi permis să discutăm cu toți cei 4.000 de tineri sub 30 de ani din Combinatul chimic Săvinești și să descoperim, în cuvintele fiecăruia, grăuntele unei adevărate esențiale asupra valorii pe care o reprezintă tineretul. Acești oameni care au pornit, prin propriile lor destine, o tradiție alie, pe meleagurile muntoase ale Moldovei. Căci despre ei, mai înscrui niște cifre: fiecare al treilea ti-

năr între 20—25 de ani a absolvit sau este în curs de a-și termina liceul, mulți dintre ei fac școli tehnice sau de specializare. Unii vor porni, în curînd spre institutele de învățămînt superior, poate cu gîndul de a se întoarce aici, la Săvinești. Aici, unde tinerețea este reprezentată prin coordonatele ei de bază: seriozitate, putere de muncă și încredere. Și, desigur, romantism.

Iată de ce, punînd o întrebare despre tinerii orașului unor trecători, și aflînd din părțile lor câteva semne de greutate în a-i vorbi de bine, mi s-a părut ceva nefiresc. Tinerii ca aceia despre care am amintit mai sus nu sînt doar cîțiva, sînt mi și mi, sînt majoritatea tinerilor din Piața Neamț, din Săvinești, din alte orașe. Cum se explică atunci ceea ce imagine, ce suport capătă acele întrebări? Punîndu-mi întrebarea îmi propun să găsesc răspunsul. Voi reveni.

VIZITA PREȘEDINTELUI REPUBLICII TURCIA, CEVDET SUNAY

(Urmare din pag. 1)

pe o nouă albă subpământeană lungă de 11 km, crearea unei caste rețele de conducte și tuneluri. Președintele Cevdet Sunay ascultă cu interes informațiile oferite, cere explicații, urmărind apoi la mână datele tehnice asupra puterii instalate a hidrocentralei, a amplasamentului principalelor obiective din componența ei și a caracteristicilor agregatelor. Gazetele informează pe oaspeți că realizarea acestui important obiectiv hidroenergetic a creat posibilitatea construcției în acel și anume a încă zece „hidrocentrale puie” de puteri mai mici din care patru se află în funcțiune.

Oaspeții coboară apoi sub stracheta albă a rîului la centrala electrică aflată la 104 m adâncime. Se parcurge galeria de acces — o adevărată operă de artă tehnică — în lungime de 100 m, ajungându-se în zona transformatorilor de înaltă tensiune. Un popas mai îndelungat se face în sala mașinilor, unde cele patru hidroagregate de câte 55 MgW aflate în funcțiune, transformă tental de apă în energie electrică. Sunt aprite și apoi pornite două dintre hidroagregate, demonstrând înaltul nivel tehnic de dotare, gradul înalt de automatizare, care permit dirijarea nrișului complex subteran de la un obiectiv la altul modern panou de comandă.

Președintele Republicii Turcia urmărește cu viu interes schema desfășurării întregului proces industrial. Pe parcursul vizitei, președintele Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu, prezintă oaspetelui perspectivele de dezvoltare a industriei noastre energetice în următorii ani, parte integrantă a castei opere de industrializare socialistă a României.

„Este o impresionantă realizare tehnică” — a spus președintele Cevdet Sunay, adresînd cuvinte elogioase constructorilor, tuturor celor care au dat viață acestui obiectiv industrial, elogi exprimate și prin cuvintele scrise în

Cartea de onoare a hidrocentralei.

În continuare, coloana mașinilor oficiale străbate spectaculosul drum pe care îl barajul Vidraru, care prin dimensiunile sale ocupă locul al nouălea în lume și al cincilea în Europa. Aici, natura se înfățișează redimensionată măreț de mina omului. De sus, de pe coronamentul barajului, se admiră peisajul montan, panorama înspădurată a Făgărașilor. Directorul grupului de șantier Argeș-Olt, ing. Nicolae Pănescu, conducătorul colectivului care a construit întregul ansamblu de pe Argeș, prezintă caracteristicile și performanțele tehnice ale barajului, răspunde la întrebările invitaților oaspeți turci.

După vizitarea barajului hidrocentralei de pe Argeș, președintele Republicii Turcia, Cevdet Sunay, și președintele Consiliului de Stat al României, Nicolae Ceaușescu, împreună cu personalitățile care i-au însoțit, în aplauzele miilor de locuitori, care-i așteptau să-i salute la plecarea, se urcă la bordul elicopterului îndreptându-se spre Capitală.

Soția președintelui Republicii Turcia, Afitet Sunay, împreună cu soțiile unor personalități oficiale române și turce, a făcut marți dimineața o vizită la Palatul Pionierilor. La intrarea în palat, vizitatoarele sînt întâmpinate de Virgil Radulian, adjunct al ministrului învățămîntului,

Constituirea Comisiei mixte economice româno-turce

În urma acordului intervenit între guvernele Republicii Socialiste România și Republicii Turcia, în cursul dimineții de marți a avut loc, la Palatul Consiliului de Stat, schimbul de scrisori între ministrul afacerilor externe al României, Corneliu Mănescu, și ministrul afacerilor externe

președintelui Consiliului Național al Organizației Pionierilor. Din grupul de pionieri, aflat în holul de onoare, se desprinde o fetiță care rostește un cuvînt de bun venit, transmitînd totodată tineretului turc urările pionierilor români de prosperitate și succes la învățătură.

Invitate să viziteze Palatul, oaspetele parcurg sălile expoziției de cusături naționale, broderii și țesături executate de pionieri din județul Ilfov și apoi citeva din cele 50 cercuri în care pionieri bucureșteni își dezvoltă în timpul liber aptitudinile și inclinațiile. Doamna Afitet Sunay și celelalte vizitatoare se interesează de activitatea pionierilor în cadrul palatului, de felul cum sînt organizate cercetările, au cuvinte de laudă pentru realizările micilor artiști. În cartea de onoare, soția președintelui Republicii Turcia a notat: „Am vizitat cu mare plăcere Palatul pionierilor. Cu acest prilej am văzut lucrurile minunate create de acești copii dragi. Felicit din toată inima pe profesori și școlarii”.

În continuare, doamna Afitet Sunay și persoanele care o însoțesc au vizitat Muzeul de artă al Republicii Socialiste România. Prin cuvintele notate în cartea de onoare a muzeului, soția președintelui Republicii Turcia și-a exprimat admirația pentru arta românească.

(Agerpres)

Primire la președintele Consiliului de Miniștri

Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, a primit marți la amiază pe ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Elveției la București, Charles-Albert Dubois, în legătură cu plecarea sa definitivă din țara noastră.

La întrevvedere, care s-a desfășurat într-o atmosferă cordială, a participat Vasile Gligă, adjunct al ministrului afacerilor externe.

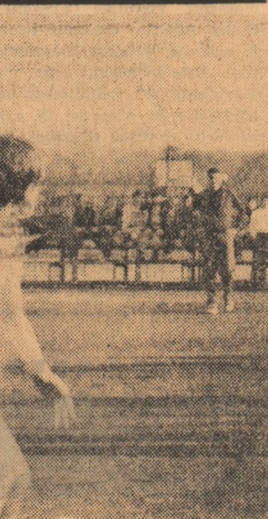
Marți seara a plecat în Bulgaria o delegație a Consiliului Național al Organizației Pionierilor, condusă de Ion Furro, vicepreședinte al C.N.O.P., care, la invitația Consiliului Național al Organizației dimitroviște a pionierilor „Septembriești”, va face o vizită în această țară.

(Agerpres)

CRONICĂ U. T. C.

Tovarășul Vasile Nicoloiu, secretar al C.C. al U.T.C., l-a primit ieri pe Luis Fuentes, membru al Direcțiunii Naționale a Uniunii Tineretului Comunist din Venezuela care, la invitația C.C. al U.T.C., efectuează o vizită în țara noastră.

În cadrul discuțiilor purtate s-a realizat un schimb de informații privind activitatea celor două organizații de tineret și dezvoltarea legăturilor de colaborare bilaterală, precum și un schimb de păreri asupra unor probleme ale mișcării internaționale de tineret.

Pe terenul de handbal de la Dinamo: sub privirile atente ale lui Mihai Redi (ultimul plan, în trening) „invitații” de fiecare lucru exercerază a-părarea în zonă

SPORT • SPORT • SPORT

După meciul Austria-Cehoslovacia, de la Viena, ANGELO NICULESCU ne declară:

CLUBUL SUPORTERILOR naționalei de fotbal

„Cehoslovacii, după ce înscriu, nu se relaxează ca băieții mei...”

Gara de Nord. Dimineață călduroasă, dar noi așteptăm înfrigurati. Îi așteptăm pe antrenorii federali Angelo Niculescu și Nicolae Petrescu care au urmărit duminică, la Viena, meciul amical Austria — Cehoslovacia.

„Așteptăm! Trenul Orient Express 212 din direcția Paris — Viena...” și iată-ne „lundu-i” de pe scara trenului pe cei doi antrenori care, deși călătoriseră 19 ore, au avut amabilitatea să ne ofere o „conferință de presă” sui-generis... în sala de așteptare.

Dar, primele întrebări ne-au fost adresate nouă, căci Angelo Niculescu era curios să afle rezultatele etapei de duminică, cum au jucat Radu Nunweiler, Dumitrache, Lupescu, Sătmăreanu, și restul echipei... săi. După ce ne-am făcut datoria, am trecut pe... contratac:

— Asadar, ai reușit echipa Cehoslovaciei, duminică, pe stadionul Prater din Viena. După cum am aflat, față de nesprețelul meci prezentat la Marșilia în partida cu Ungaria, antrenorul Marko a introdus, volens-nolens, câteva jucători noi în formație.

— ...care s-au încadrat perfect în angrenajul echipei. Hrivaneč, Hrdlička, Kuna și Albrecht au jucat bine, absența titularilor Horvath, Geleta, Jokl și Keamiah trezind aproape neobservată. Și în meciul cu Austria, cititorii noștri

tri parteneri de la Cudalajara m-au impresionat prin jocul lor athletic, tehnic, purtat în vitează. După ce înscriu ei nu se relaxează, ca băieții mei, ci încearcă să marcheze din nou. Așa se face că la Viena, Cehoslovacia a marcat două goluri într-un singur minut.

Aș vrea să mai remarc că fotbalistii cehoslovaci aplică sistemul „patru ori patru”, mijlocași fiind preocupati mai mult de ofensivă.

— Pe de, tovarășe Nicolae Petrescu, care ați filmat partida, v-aș ruga să ne vorbiți despre eventualele puncte slabe ale formației cehoslovace.

— Furați de jocul ofensiv, fundații de margine rămîn ueroi avansați lășind apărarea descopertă. Am rămas surprins de jocul la ofsaid pe care-l fac apărătorii, sistem defensiv perimat, abandonat de toate echipele din lume.

— Cehoslovacilor, intervine prof. Niculescu, nu le conține jocul combinativ și nici nu se împacă cu acțiunile purtate pe extreme. Astreicii, care, în treacă ție spus, nu au jucat slab duminică, și-au dominat în rep-priza secundă adversarii, cînd au legat multe pase și au lansat cu insistență extremele.

— Să trecem acum din tabăra adversarului... în cea a noastră. Care este programul „tricolori-

lor” pînă la înfîlțirea de la 28 aprilie cu Franța?

— La 21 aprilie, jucătorii vor face vizita medicală; apoi pleacă la Poiana Brașov, unde vom ține un joc școlăru cu Steagul roșu.

— Intenționați să operați creș schimbare în „11”-le folosit la Stuttgart?

— Una singură: Flavius Domide îi ca lua locul lui Dobrin pe care îl coi folosii, însă, în rep-priza secundă.

DUMITRU VIȘAN

P.S. Antrenorul N. Petrescu va ține, pentru documentarea lotului nostru” sîmbătă 18 aprilie, meciul Țara Galilor — Anglia, iar miercuri, 22 aprilie, Anglia — Irlanda de nord.

În cadrul pregătirilor pentru turneul final al campionatului mondial de fotbal, selecționata Braziliei a susținut pe stadionul „Maracana” o întîlnire cu reprezentativa Paraguayanului. Desfășurarea jocului și mai ales rezultatul final (zero la zero) au însemnat o compresă rece aplicată gazelor. Paraguayanii au utilizat o schemă de joc ultradefensivă, aplicînd ceea ce mai rar se poate vedea pe terenurile de fotbal chiar și în aceste timpuri de supremație a apărării: un 1-8-2.

Reacție în lanț

(Urmare din pag. 1)

ta fi liberă. La Ploiești, de pildă, chiar cel atît de solicitat bazin acoperit a putut fi pus la dispoziția elevilor citeva ore pe săptămîna, pentru învățarea înotului.

Și iată că, mai ales în ultimele zile, urmînd exemplul clubului Dinamo, numeroase alte cluburi și asociații sportive din București și din provincie și-au pus și ele la dispoziția simpatizanților culorile lor, și sălile de sport. Fără cereri de legitimare, fără procese verbale și alte aprobări, alte sute și sute de tineri au căpătat acces liber la bazele sportive nefolosite. Cităm din scrisoarea clubului Progresul, adresată ziarului nostru: „Invităm pe baza noastră, din strada Dr. Stoicovici, pe toți cei care vor să se recreze, să se fortifice, să se dezvolte armonios și sănătos, să practice exercițiile fizice și sportul. În acest scop sînt puse la dispoziție în fiecare luni (orele 7.30—19) și sîmbătă (între orele 7.30—12) terenurile de volei, baschet, handbal, fotbal, sălile de lupte, box, haltere și culturism, pregătirea fiind asigurată de cadre de specialitate”.

Clubul Rapid anunță orele de disponibilitate ale terenurilor sportive de handbal, volei, baschet din Calea Giulești 18 în fiecare luni, între orele 8—20. La complexul „Voința” porțile s-au deschis și ele larg: luni, între orele 9—12 și 16—20, amenajările de atletism și terenurile de jocuri sportive sînt tot să primească oaspeții. Tot la fiecare început de săptămîna, „Metalul” așteaptă și ea pe fotbalisti, handbaliști și atleți.

Și încă alte numeroase exemple ar mai putea continua. Dar, ajunși la acest punct, trebuie să ne preocupăm și reciproc: cum răspund organizațiile de tineret chemării lansate de cluburi? Cum organizează comitetele U.T.C. din sectoare, din școli și instituții ieșirile în masă pe aceste stadioane cu porțile larg deschise? Pentru că acum nimeni nu mai poate folosi subterfugii, auzind lipsa bazelor sportive. Mai ales acum, în plină vacanță de primăvară, organizarea unor competiții largi, frecvente, pentru elevi trebuie să constituie principala preocupare a comitetelor U.T.C. Obligația este valabilă și pentru alte citeva orașe unde inițiativa cluburilor bucureștene s-a extins: „Am primit citeva confirmări din partea unor cluburi și asociații sportive timșorene — ne relatează vicepreședintele C.J.E.F.S., ADRIAN DAMȘA. Bazele sportive ale clubului C.F.R. și ale asociației sportive Progresul vor face incepu-

• Au început întrecerile turneului internațional „Open” de tenis de la Monte Carlo. În proba de dublu masculin („18-imi” de finală), perechea română Ilie Năstase — Ion Țiriac a înțrecut cu 6—3, 6—2 cuplul francez Bouteleux — Loizeau.

• Campionatul republican de box pe echipe programat sîmbătă în Capitală meciul dintre echipele Metalul București și Progresul Brăila. Gala se va desfășura cu începere de la ora 19 în sala de festivități a Casei de cultură a tineretului N. Bălcescu.

• Marea speranță a boxului francez, Jean Claude Bouttier (categoria mijlocie), a evoluat în orașul său natal Laval în cadrul unei reuniuni profesioniște în care a primit replica italianului Muzio. Pugilistul francez a obținut victoria prin K.O. în repriza a 3-a. Este pentru prima oară în cariera sa, cînd Muzio pierde prin K.O.

MERIDIAN

• La Varșovia au luat sfîrșit întrecerile turneului internațional de judo la care au participat sportivi din șase țări: Austria, R. D. Germană, R. F. a Germaniei, Italia, Ungaria și Polonia.

• Cursa internațională automobilistică „Memorialul Jim Clark”, desfășurată pe circuitul de la Hockenheim (R. F. a Germaniei), a revenit sportivului elvețian Clay Ragazzoni, care a concurat pe o mașină „Tecn”. El s-a clasat pe locul secund în prima mînsă și a terminat învingător în mînsa a doua, în care a realizat o medie orară de 125.060 km. Incurile următoare în clasamentul final au fost ocupate în ordine de japonezul Tetsu Ikuzawa pe „Lotus Ford”, englezul Derek Bell pe „Brabham” și vest-germanul Hubert Hahne pe „B.M.W.”. Marele favorit al cursei, austriacul Jochen Rindt pe „Lotus”, nu a figurat în primii zece clasări.

• Cursa internațională automobilistică „Memorialul Jim Clark”, desfășurată pe circuitul de la Hockenheim (R. F. a Germaniei), a revenit sportivului elvețian Clay Ragazzoni, care a concurat pe o mașină „Tecn”. El s-a clasat pe locul secund în prima mînsă și a terminat învingător în mînsa a doua, în care a realizat o medie orară de 125.060 km. Incurile următoare în clasamentul final au fost ocupate în ordine de japonezul Tetsu Ikuzawa pe „Lotus Ford”, englezul Derek Bell pe „Brabham” și vest-germanul Hubert Hahne pe „B.M.W.”. Marele favorit al cursei, austriacul Jochen Rindt pe „Lotus”, nu a figurat în primii zece clasări.

Hanul de la răscruce

„Hanul de la răscruce” își merită cu prisosință numele nu numai pentru că a găzduit la răscruce de drumuri ale aici se bifurcă șoseaua asfaltată ce vine cale de 34 km dinspre Galați — un fir meșu drept înainte, spre înălțul orașului Bujor și mai departe, spre Birlad, iar altul o ia dreapta, spre comuna Dancea, lângă apa Prutului, foarte aproape de lucrurile unde Ion Vodă cel Cumplit a dat una din bălățile sale). Este însă corba și de construcția în sine care a căpătat înfățișarea, stilul echilor hanului moldovenești, așa cum ne sînt ele prezentate în stampele de demult. Piatra de riu este folosită și aici ca material de construcție. Dar din acest punct al descrierii noastre intervin elemente originale care desăvesc „Hanul de la răscruce” de alte hanuri: uși și ferestre ogivale, pridvoruri cu arcuri care o ornamentează artistică ce asimilează elemente rustice de prin partea locului, plăcuțe oculiului.

Atmosfera hanurilor de odinioară este recompusă cu discreție și bina simț de numeroase alte elemente: stilul pridvorului sint din lemn piragavat, felinarele din fier forjat, sala de consumație decorată cu stergare românești

ploști, ulcioare ș.a. Venind ca la „Hanul de la răscruce” călătorul ca observa ne-greșit și faptul că hanului și hangetei le plac florile. Așezate în frumoase glaste de lemn ele sînt un adevărat îndemn pentru drumetii la un plăcut și odihnitor popas în această unitate a cooperăției de consum.

Hanul și-a căpătat repede faima și este vizitat de numeroși locuitori care vin cu treburi la centrul de județ, de excursioniști care, lăsînd în urmă sau ocolind intenționat aglomerația orașului Galați, „două o jugă” la „Hanul de la răscruce”. El este însă frecventat și de localnici (din comuna Foltești, Chirafței, Măstăcani) care se mîndresc cu frumoasa construcție la realizarea căreia au pus și umărul.

La plecare, am urcat sus, în pridvor, pe o scară masivă din lemn de stejar. De aici, în zilele cu cer senin se poate prici întreaga și mănoasa luncă a Prutului. Un serviciu în maniera specifică hanurilor (cînd în căni de lut și ulcioare, iar mămăliga și preparatele culinare adecvate pe suporturi confecționate din lemn de tei) dă înbold poștei de mîncare a drumetului.

I. B.

(Urmare din pag. 1)

șul Ion Muja. Opțiunea dumnealui a fost pentru Comlosul Mare și Carpiniș. „Pentru că, ne-a explicat, Comlosul Mare este șantierul intercomunal cu cel mai vast volum de lucrări, iar Carpinișul ne oferă exemplul unor acțiuni ce se desfășoară pe plan local”.

Începem cu Carpinișul. Aici, după cum aminteam, lucrările de desecări au un caracter local și, cu toate acestea, ne-am dat seama că tineretul comunei se află în primele rînduri. Vorbindu-ne despre ei, inginerul șef al cooperativei agricole, tovarășul Pompiliu Gencescu, îi caracteriza ca pe o adevărată echipă de intervenție. Și, ca o ilustrare a acestei afirmații sînt cei peste 3 000 metri de canal săpați pînă în prezent, curățatul altora citeva mii de metri de canal existent, executarea rigolelor de scurgere a apei pe 150 hectare cultivate cu grâu, fapte ce conturează tabloul concret al muncii celor aproape 200 ucitești ai comunei.

Iată deci, în citeva cuvinte, o acțiune a cărei importanță în economia cooperativei agricole înseamnă recuperarea unor terenuri pînă acum improprui culturilor de cereale, o acțiune în care aportul tinerilor a fost hotărîtor.

Despre șantierul de la Comlosul Mare fussem informată că, atît din punct de vedere al volumului de lucrări cit și al ariei de cuprindere, este cel mai mare din județ. 480 de hectare vor fi adăugate în acest an celor 700 hectare scoase în ultimii ani de sub excesul de umiditate. Pentru realizarea acestei lucrări care presupune dislocarea a peste 15 000 metri cubi de pămînt și-au unit eforturile tinerii cooperatori din încă trei comunități: Comlosul Mic, Cotlob și Jimbolia. Președintele cooperativei agricole din Comlosul Mare, tovarășul Gh. Costea, ne vorbea despre faptul că lucrările de de-

secări au făcut obiectul unor ample dezbateri și în adunarea generală a cooperatizilor.

Considerînd toate acestea doar ca un punct orientativ în discuția ce urma să o avem cu activul U.T.C. din comună am abordat direct problema modului în care organizațiile U.T.C. le comste și, drept urmare și-au întocmit un plan de măsuri concrete. Mare însă ne-a fost mirarea cînd, atît secretarul comitetului comunal U.T.C., Damian Pecaru cit și Matei Wolf, secretarul comitetului U.T.C. din cooperativa agricolă, n-au putut să ne spună decît că... ceva au auzit și ei despre acest șantier. Cit este de mare, însă, cite comune sînt antrenate la realizarea lui, cu ce contribuții se vor alătura organizațiilor

metale vechi, de plante medicinale, acțiuni pentru infirmusetarea sedului C.A.P.,... — despre desecări, nimic. Cum a fost posibil ca o acțiune de primă importanță, realizabilă în întregime de oamenii satului prin munca voluntar-patriotică, să treacă cu atîta ușurință pe lângă preocupările organizației U.T.C.?

— Nu ții minte tovarășe Pecaru, ca această problemă am discutat-o și la ultimul instructaj cu secretarii comitetelor comunale U.T.C.?, încearcă o salvare a situației însoțitorul nostru, Ion Muja de la comitetul județean U.T.C.

Planurile din fața cărora ni se vorbise la comitetul județean

ANGAJAMENTELE

le U.T.C. efortului colectiv, nu știau. Răsfoind însemnările luate la județ le-am spus noi:

— Din cele 480 hectare, organizațiilor U.T.C. din Comlosul Mare le revin 100 hectare ceea ce în volum de muncă, înseamnă dislocarea a 3 900 metri cubi de pămînt.

— S-ar putea... Răspunsul lor ne-a îndreptat privirea spre cei doi activiști județeni găsiți de noi acolo care tocmai încheiaseră o partidă de table: „Știi, ne-au spus ei, nu am reușit încă să le vorbim tinerilor despre aceste sarcini. Ne preocupă încă unele probleme organizatorice”.

Am interpretat acest răspuns drept conștința unei misiuni de moment, așa încît am încercat o reconstituire a unor prezumtive măsuri luate în perioada de iarnă. Recurgem la memoria hirtiei, a programelor de măsuri ale organizațiilor. Un punct, două puncte, trei puncte... — colectarea de

tineri — dintre care numai în cooperativa agricolă 130 — dar nimeni nu s-a gîndit că ei reprezintă o forță capabilă să dinamizeze acțiunile despre care vorbim. Ba, poate cineva se gîndise. Se gîndise însă într-un birou cu ușle închise din care nici măcar telefonul planul nu a putut răzbate pînă jos, în unitate.

Intențiile reprezintă întotdeauna arvuna faptelor. Dar, atunci cînd nu sînt norate pînă la capăt ele sînt o arvună pierdută. Ca bună intenție socotim și prezența celor doi activiști ai comitetului județean U.T.C., la Comlosul Mare, sositii, probabil, cu recomandări precise. Probabilitatea este însă atît de relativă încît în ea nu au mai „în-căput” și problemele esențiale.

În județul Timiș, înfăptuirea timp a lucrărilor de îmbunătățiri funciare amintite solicită conjugarea eforturilor tuturor oame-nilor muncii, eforturi de la care tinerii nu pot absenta. În multe din unitățile agricole agrunțate în aceste acțiuni, tinerii aduc încă de pe acum o contribuție importantă. I-am înfîlțit pe șantierul de la Ciocova-Chilad, de la Cămpiniș. Ne-a convins, de asemenea, angajamentul unor organizații de a realiza suplimentar lucrări de îndiguri și desecări, așa cum, de pildă, sînt cele ale tinerilor din Făget și Gătaia. Și nu ne îndoi-m că realizări frumoase vor fi în măsură să raporteze de aici înainte și tinerii din Comlosul Mare. Dacă ne-am oprit ceva mai pe larg asupra lipsurilor de aici am făcut-o, pe de o parte, pentru că acest șantier este cel mai mare din județul Timiș, iar, pe de altă parte, pentru a demonstra că atunci cînd lucrurile sînt lăuate la voia întîmplării, rezultatele sînt „proporționale” cu (ne)atenția acordată. Or, tocmai aceste stări de lucruri trebuie evitate cu cea mai mare grijă. Este în ciștigul economiei și al prestigiului organizației U.T.C.

de peste hotare

ORIENTUL APROPIAT

Convorbirile lui Joseph Sisco la Cairo și Tel Aviv

Joseph Sisco, asistent al secretarului de stat al S.U.A. pentru problemele Orientului Apropiat și ale Asiei de sud și-a încheiat vizita oficială întreprinsă în Republica Arabă Unită.

În timpul șederii la Cairo, el a fost primit de președintele Gamal Abdel Nasser și a avut întrevăderi cu Mahmud Riad, ministrul de externe cu Mahmud Fawzi, asistent al președintelui Nasser pentru afacerile externe, precum și cu Salah Gohar, subsecretar de stat la Ministerul Afacerilor Externe al R.A.U.

Convorbirile, menționează agențiile de presă, au fost consacrate examinării situației din Orientul Apropiat. Joseph Sisco a expus punctul de vedere al S.U.A. în ceea ce privește soluționarea ei, partea egipteană a subliniat necesitatea retragerii totale a trupelor israeliene din teritoriile arabe ocupate, accentuându-se, totodată, asupra importanței soluționării echitabile a problemei palestinienilor.

Următoarea etapă a actualului turneu întreprins de Joseph Sisco o constituie Nicosia, după care asistentul secretarului de stat al S.U.A. urmează să viziteze Israelul, Iordania, Arabia Saudită și Libanul.

După vizitele întreprinse la Cairo și Nicosia, Joseph Sisco, asistent al secretarului de stat al S.U.A., a sosit la Tel Aviv, următoarea etapă a turneului său în unele state din Orientul Apropiat.

La Tel Aviv, el va avea întrevăderi cu cele mai înalte oficialități israeliene privind

evoluția situației din Orientul Apropiat, încercând să-l cunoască de opinia părții israeliene, în legătură cu eventualele posibilități de soluționare pașnică a conflictului.

Martea a părăsit Cairo plecând spre Beirut, Robert Anderson, om de afaceri american, fost ministru al finanțelor în administrația Eisenhower care, a avut în capitala R.A.U. o serie de întrevăderi cu oficialitățile egiptene. Robert Anderson, care este însoțit de o delegație de oameni de afaceri americani, a examinat cu oficialitățile țării gazdă unele probleme legate de sprirea schimburilor comerciale dintre Republica Arabă Unită și o serie de firme comerciale americane.

„Mini-criză” la Madrid

Demisia ministrului lucrărilor publice din guvernul spaniol, Federico Silva Muñoz, a fost confirmată luni seara, o dată cu comunicatul oficial prin care se anunță numirea în acest post a lui Gozalo Fernandez de la Mosa, care a deținut până acum funcția de subsecretar de stat la Ministerul Afacerilor Externe. Înlocuirea lui Federico Silva Muñoz se relevă în cercurile politice din Madrid a deschis practic o „mică criză” politică în Spania. Ea face parte dintr-un plan al „Asociației catolice naționale a propagandistilor” (A.C.N.P.), grup căruia îi aparține și Silva Muñoz. În ultimii 20 de ani, generalul Franco s-a sprijinit în

mod constant pe acest grup în vederea formării guvernelor sale. În urmă cu câteva luni, conducerea A.C.N.P. a hotărât să se retragă pentru a pregăti, potrivit observatorilor, o alternativă la „acapararea” puterii în Spania de către gruparea sprijinită de „Opus Dei”. Agenția France Presse, citind cercuri politice spaniole, relevă că retragerea grupului catolic din guvern ar putea duce la apariția unei noi forme de opoziție legală în Spania. De mai multe zile, în capitala Spaniei circulă o serie de informații potrivit cărora nu este exclus ca alți doi sau trei miniștri din actualul cabinet să-și prezinte demisia.

„TURNEUL CAPITALEROR”

Thomson a sosit la Bonn

George Thomson, ministru de stat la Foreign Office, însărcinat cu problemele europene, a sosit luni seara la Bonn, începând astfel ultima etapă a „turneului capitalelor”, inaugurat la începutul anului.

La sosirea sa pe aeroportul din Bonn, Thomson a declarat ziariştilor că discuțiile pe care le va avea cu ministrul vestgerman al afacerilor externe, Walter Scheel, se vor concentra asupra eforturilor de a deschide negocierile pentru intrarea Marii Britanii în Piața comună înainte de vacanța de vară. După încheierea vizitei la Bonn, George Thomson va

merge la Paris, încheindu-și astfel misiunea pe lângă conducătorii țărilor membre ale C.E.E. Cercuri politice apropiate guvernului laburist consideră că Thomson va releva în fața interlocoților săi vest-germani și francezi două aspecte particulare ale poziției guvernului de la Londra. Acesta ar consta pe de o parte, în sublinierea hotărârii Londrei de a negocia pentru a obține „condiții echitabile” care să-i permită aderarea la C.E.E., iar pe de altă parte, în menționarea faptului că această inițiativă este dictată, înainte de toate, de „considerații politice”.

Odiseea echipajului „Apollo-13”

● EXPLOZIE LA O PILĂ ELECTRICĂ? ● MOTORUL PRINCIPAL NU FUNCȚIONEAZĂ ● ASELINIZAREA A FOST ANULATĂ ● PREGĂTIRI FEBRILE PENTRU REVENIREA PE TERRA

„Apollo-13” pare să fie urmărit de destin. După toate neplăcerile care au precedat lansarea sa, aselinizarea a trebuit să fie anulată.

O pană a sistemului de alimentare cu energie electrică a cabinei de comandă a navei spațiale „Apollo-13” a fost înregistrată luni noaptea, în momentul în care aceasta se afla la 329.000 km de Pământ. Defecțiunea cauzată, se pare, de o explozie într-una din celulele generatoare de curent electric ale cabinei de comandă, i-a obligat pe astronautii Lovell și Haise să treacă în modul lunar pentru a economisi rezervele de energie electrică și de oxigen. Ca urmare a acestei defecțiuni, motorul principal al navei nu mai poate fi pus în funcțiune, fapt care a pus sub semnul întrebării perspectivele de îndeplinire a acestui misiuni spațiale. Ulterior N.A.S.A. a anunțat că aselinizarea nu mai este posibilă. La cea oră, planul Centrului de control de la Houston era de a utiliza modulul lunar drept „barcă” de salvare și de a folosi motorul auxiliar al navei în puternic deicit cel al cabinei de comandă — pentru a smulge trenul spațial de pe orbita sa „hibridă” și a-l repasa pe trajectoria de „întoarcere liberă” spre Pământ.

Echipajul lui „Apollo-13” pare să dispună de o provizie de oxigen suficientă care să-i garanteze întoarcerea pe Pământ, vișterii după-amiază la ora 17.13 GMT. Modulul lunar, potrivit experților, a luat cu el la plecare 48 litri de oxigen. Ținând cont de necesarul de oxigen al celor trei astronauti și de pierderile de gaz în afara cabinei, se poate constata o epuizare a acestuia într-un ritm de aproximativ 0,43 litri pe oră. Această cantitate corespunde unui volaj de 112 ore, dacă echipajul utilizează oxigenul din modulul lunar. Or, astronautii nu le trezesc în principiu, mai mult de 84 de ore înainte de a ameriza dacă totul va decurge în bune condiții. Miercuri la ora 2.43

GMT, urmează să se pună în funcțiune motorul principal în timp ce trenul spațial se va afla în spatele Lunii, la o altitudine de 111 km. Dacă manevra reușește, „Apollo-13” se va reîntoarce automat pe Pământ.

Planul de reîntoarcere prevede că astronautii să rămână în modulul lunar (pentru a puțin respira) și ca ei să treacă în nava de comandă numai cu puțin înainte ca aceasta să intre în straturile atmosferice ale Pământului. Începând din acel moment, ei vor putea utiliza energia din bateriile lor de siguranță. Modulul este construit pentru a adăposti două persoane, dar în caz de urgență el poate primi și pe cel de-al treilea astronaut.

Din Houston s-a anunțat că pentru readucerea pe Pământ a echipajului „Apollo-13” este necesar ca nava spațială să efectueze o rotație, la altitudine optimă, în jurul Lunii, pentru ca ea să se poată înscrie apoi pe o traiectorie de revenire pe Terra. Această eventualitate a fost prevăzută încă de la început în planul acestei misiuni. Problema cea mai importantă care a apărut în fața tehnicienilor de la N.A.S.A. este aceea de a găsi parametrii optimi și momentul cel mai indicat pentru efectuarea manevrei manevra „să-și amintească” în funcție de modul în care se execută manevra de schimbare a traiectoriei în jurul Lunii, nava spațială se poate înscrie pe traiectoria pentru revenirea în atmosferă sau, în eventualitate, unei șurubiri de manevră ori calcul, poate să se înscrie pe o traiectorie în spațiu sau să se aprindă într-un atmosferă.

Tehnicienii de la centrul spațial din Houston au furnizat echipajului „Apollo-13” informațiile necesare cerându-i totodată ca miercuri la ora 2.40 GMT, să aprindă motorul de coborâre al modulului lunar — cel care va face posibilă înscrierea pe traiectoria spre Pământ a cabinei spațiale în vederea amerizării ei.

Oficialitățile N.A.S.A. au anunțat că locul preciziei amerizării a navei spațiale „Apollo-13” nu a fost încă hotărât. Pentru moment, continuă pregătirile desfășurate în Oceanul Pacific în vederea recuperării astronautilor. Este în același timp, însă, examinată și posibilitatea unei amerizări în Atlantic, în apropiere de coastele Braziliei, care ar urma să aibă loc cu aproximativ zece ore mai devreme (vineri la ora 10, în loc de ora 20). Această a doua variantă va fi aleasă, se precizează, numai în cazul în care rezervele de oxigen ale astronautilor nu vor fi suficiente pentru amerizare în Pacific.

TINERII ROMÂNI LA „ZAFRA”

DE LA TRIMISUL NOSTRU

Banda udă de asfalt se întinde în fața noastră străjuită de palmieri și mango. Ploaia s-a oprit de puțin timp și acum verdele luxuriant e parca mai crud și mai strălucitor. De-a lungul șoselei pe care ocolește autobuzul, meșteșugul mango face loc caselor în cușchi, verde, Arlemisa, Candelario, Mango Jobo — sate cu case mici, fără etaj, cu câte un pridvor ce se întinde până la marginea drumului. În balsoare de lemn, oamenii se odihnesc. Miine începe o nouă zi de muncă pentru „marea Zafra” a celor zece milioane. De-o parte și de alta a șoselei, afișe colorate pe care citim: „Una milionesima parte tu cuota de honor”. Din loc în loc, din șosea se desprinde câte un drum lateral marcat de panouri, cu câte un nume. Conduc la tabellele de muncă ale voluntarilor ce participă la recoltarea trestiei de zahăr în provincia Havana și Pinar del Rio. Aici, în provincia Pinar, vor lucra tehnicienii români, la fabrica de zahăr „José Martí” din orașul San Cristobal.

Șoferul ne arată pe marginea șoselei un panou pe care e scris cu litere mari: „Campamento de la brigada tecnica rumana 23 de Agosto”. Autobuzul coteste la dreapta și străbunde pe o alea lungă, străjuită de palmieri zvelți, de o eleganță distinsă. La intrarea oalei, o floajă de pinză, cu urarea

central) „Jose Martí” ocupă unul din primele locuri. Centrala trebuie să producă, potrivit planului național, 54.000 t. de zahăr până la data de 5 mai a.c. Prelucind trestia din provincia, continuă să mearse trestia recoltată din provincia Havana. Într-o convorbire avută cu secretarul de partid al regiunii San Cristobal, locotenentul Jose Fernandez Mengana, acesta ne-a spus: „Până în prezent, centrala „José Martí” a produs peste 32.000 t. zahăr. Norma de prelucrare zilnică este de 354 t. de trestie și sintem convinși că până la data de 5 mai a.c., colectiviștii fabricii, împreună cu membrii brigăzii „23 August — România”, va realiza planul fără rămăneri în urmă”.

„LOS DIEZ MILIONES VAN!”

De la început tinerii tehnicienii români s-au încadrat pe deplin în colectiv și în ritmul de muncă al fabricii. Cei trei zece de membri ai brigăzii sint împărțiți în două grupe: cinci-sprezece tineri lucrează în trei schimburi împreună cu muncitorii cubanezi și efectuează lucrările cerute de întreținere. Din fiecare schimb face parte câte cinci oameni: doi strungari, un mecanic-general, un electrician și un operator-cazanelor. Cei alții cinci-sprezece lucrează numai dimineața, con-

plex, care solicită întreaga noastră atenție și pricepere, sintem cu toții convinși că problemele tehnologice vor fi încredințate de succes”.
La depul fabricii i-am întâlnit pe cei trei mecanici de locomotivă: Ioan Nicoran, Ion Balomireanu și Nicolae Rosu, discutând împreună cu muncitorii cubanezi despre locomotiva care ieșea tocmai din depou, după revizia generală făcută de cei trei. Peste câteva ceasuri, i-am întâlnit din nou pe I. Balomireanu într-un birou, cu o riglă și un creion în mână. „Ești sigur că ai înțeles de fabricarea arcurilor de locomotivă — imi spune arându-mi fața de calc din fața lui. În câteva zile voi termina împreună cu muncitorii cubanezi captorul de tratament pentru arcuri și în următoarele zile vom putea fabrica arcuri de locomotivă chiar aici, în depou, eliminând astfel o serie de dificultăți și înfringeri legate de procurarea și sosirea acestor piese, foarte solicitate, la centrală. Colegii mei, I. Nistor și N. Rosu, lucrează, în prezent, la înlocuirea cazanului vertical al uneia dintre locomotive. După ce va începe să producă instalația de fabricare a arcurilor, mă voi alătura lor” — a încheiat I. Balomireanu.

În imensa hală a morilor Alex. Popescu și Toma Pileșu trăseseși tocmai cablurile pentru trei circuite electrice auxiliare. „Circuitele — imi spune Alex. Popescu — urmează să deservesc o serie de agregate moderne ce vor fi instalate în fabrică într-un viitor apropiat”. Într-o încăpere clădită în marea hală se află secția de bobinaj. Aici, Marcel Surugiu și Constantin Filipescu, împreună cu câțiva bobinatori cubanezi, erau aplecați asupra unui motor electric, cu fundajul într-o discuție pur profesională.

Imi continuă drumul prin centrală și mă opresc să stau de vorbă cu bătrînul Camaguey care anul acesta împlineste 100 de ani și lucrează de 50 în industria zahărului. În jurul nostru se formează repede un cerc. Primele cuvinte pe care le aud sint: „Los rumanos buenos muchachos, especialistas!” (Românii, băieți buni, specialiști!). Același cuvinte le-am auzit și în biroul directorului centralei „José Martí”, Hipolito Sanfil. „Întreg colectivul fabricii — mi-a declarat el — este foarte mulțumit de felul în care muncesc tehnicienii români. Considerăm participarea brigăzii de voluntari „23 August — România” la marea bătălie a celor zece milioane care a prăfuit ajutor internaționalist și sintem convinși că schimbul de experiență ce se realizează, în prezent, între muncitorii cubanezi și cei români ne va fi foarte folositor”.

Înainte de a părăsi fabrica, imi aruncă o privire pe panoul din mijlocul halei centrale unde se află graficul de producție la zi. Planul se îndeplinește ceas cu ceas. Am obiectivele fabricii sint obiectivele noastre. „Los diez millones van!” — zăbala de cubano? (Cela zece milioane se realizează!) Cuvint de cubano? — spun toți cei de aici — „și de român!” — adaugă membrii brigăzii.

central) „Jose Martí” ocupă unul din primele locuri. Centrala trebuie să producă, potrivit planului național, 54.000 t. de zahăr până la data de 5 mai a.c. Prelucind trestia din provincia, continuă să mearse trestia recoltată din provincia Havana. Într-o convorbire avută cu secretarul de partid al regiunii San Cristobal, locotenentul Jose Fernandez Mengana, acesta ne-a spus: „Până în prezent, centrala „José Martí” a produs peste 32.000 t. zahăr. Norma de prelucrare zilnică este de 354 t. de trestie și sintem convinși că până la data de 5 mai a.c., colectiviștii fabricii, împreună cu membrii brigăzii „23 August — România”, va realiza planul fără rămăneri în urmă”.

De la început tinerii tehnicienii români s-au încadrat pe deplin în colectiv și în ritmul de muncă al fabricii. Cei trei zece de membri ai brigăzii sint împărțiți în două grupe: cinci-sprezece tineri lucrează în trei schimburi împreună cu muncitorii cubanezi și efectuează lucrările cerute de întreținere. Din fiecare schimb face parte câte cinci oameni: doi strungari, un mecanic-general, un electrician și un operator-cazanelor. Cei alții cinci-sprezece lucrează numai dimineața, con-

plex, care solicită întreaga noastră atenție și pricepere, sintem cu toții convinși că problemele tehnologice vor fi încredințate de succes”.
La depul fabricii i-am întâlnit pe cei trei mecanici de locomotivă: Ioan Nicoran, Ion Balomireanu și Nicolae Rosu, discutând împreună cu muncitorii cubanezi despre locomotiva care ieșea tocmai din depou, după revizia generală făcută de cei trei. Peste câteva ceasuri, i-am întâlnit din nou pe I. Balomireanu într-un birou, cu o riglă și un creion în mână. „Ești sigur că ai înțeles de fabricarea arcurilor de locomotivă — imi spune arându-mi fața de calc din fața lui. În câteva zile voi termina împreună cu muncitorii cubanezi captorul de tratament pentru arcuri și în următoarele zile vom putea fabrica arcuri de locomotivă chiar aici, în depou, eliminând astfel o serie de dificultăți și înfringeri legate de procurarea și sosirea acestor piese, foarte solicitate, la centrală. Colegii mei, I. Nistor și N. Rosu, lucrează, în prezent, la înlocuirea cazanului vertical al uneia dintre locomotive. După ce va începe să producă instalația de fabricare a arcurilor, mă voi alătura lor” — a încheiat I. Balomireanu.

În imensa hală a morilor Alex. Popescu și Toma Pileșu trăseseși tocmai cablurile pentru trei circuite electrice auxiliare. „Circuitele — imi spune Alex. Popescu — urmează să deservesc o serie de agregate moderne ce vor fi instalate în fabrică într-un viitor apropiat”. Într-o încăpere clădită în marea hală se află secția de bobinaj. Aici, Marcel Surugiu și Constantin Filipescu, împreună cu câțiva bobinatori cubanezi, erau aplecați asupra unui motor electric, cu fundajul într-o discuție pur profesională.

Imi continuă drumul prin centrală și mă opresc să stau de vorbă cu bătrînul Camaguey care anul acesta împlineste 100 de ani și lucrează de 50 în industria zahărului. În jurul nostru se formează repede un cerc. Primele cuvinte pe care le aud sint: „Los rumanos buenos muchachos, especialistas!” (Românii, băieți buni, specialiști!). Același cuvinte le-am auzit și în biroul directorului centralei „José Martí”, Hipolito Sanfil. „Întreg colectivul fabricii — mi-a declarat el — este foarte mulțumit de felul în care muncesc tehnicienii români. Considerăm participarea brigăzii de voluntari „23 August — România” la marea bătălie a celor zece milioane care a prăfuit ajutor internaționalist și sintem convinși că schimbul de experiență ce se realizează, în prezent, între muncitorii cubanezi și cei români ne va fi foarte folositor”.

Înainte de a părăsi fabrica, imi aruncă o privire pe panoul din mijlocul halei centrale unde se află graficul de producție la zi. Planul se îndeplinește ceas cu ceas. Am obiectivele fabricii sint obiectivele noastre. „Los diez millones van!” — zăbala de cubano? (Cela zece milioane se realizează!) Cuvint de cubano? — spun toți cei de aici — „și de român!” — adaugă membrii brigăzii.

DAN MUNTEANU
San Cristobal, aprilie 1970

La tăiatul trestiei de zahăr

în limba română: „Bine ați venit tinerii tehnicienii români!”
Dacă ochiul a început să se obișnuască cu peisajul inedit și arbuștii de cafea, bananierii șurubii cocotierii nu ne mai impresionează, sintem însă, profund emoționați de primirea ce ni se face. Printre verdețea copacilor, citeva căsuțe, fiecare cu câte o mică plăcuță deosebită: Albergue, Comedor, Circulo social, Eutermeria, Area deportiva. Totul e nou și strălucite de curățenie: dormitorii, sufrageria, clubul, infirmeria, terenul de sport. Aici vom locui patru luni și jumătate.

El CENTRAL „JOSE MARTI”
În economia provinciei Pinar del Rio, fabrica de zahăr (el

centrându-și atenția asupra unor lucrări mai importante. Astfel, un grup de zece tehnicieni din brigada s-au angajat ca, împreună cu muncitorii cubanezi, să termine montarea și să efectueze probele tehnologice la cazanul compact de aburi — utilaj modern, complet automatizat, a cărui intrare în funcțiune va mări substanțial productivitatea muncii și capacitatea de prelucrare a centralei. Constantin Ion și Nicolae Stefan verificau tocmai complicatele circuite ale pupinului de comandă când am sosit în sala cazanelor. „Sperăm să terminăm înainte de termenul stabilit instalația electrică a cazanului” — mi-au spus ei. În ceea ce privește montajul — intervine mecanicul Gh. Mitrică — cu toate că este o lucrare com-

SOARTA BAZELOR AMERICANE DIN SPANIA

La Washington a început luni o nouă rundă de negocieri americano-spaniole privind mult controversata problema a folosirii de către S.U.A. a bazelor militare din Spania pentru o nouă perioadă de cinci ani. Tratatul este condus de secretarul Departamentului de Stat, William Rogers, și de ministrul de externe spaniol, Gregorio Lopez Bravo.
Acordul americano-spaniol privitor la folosirea de către trupele americane a bazelor S.U.A. de la Madrid, Saragoș și Sevilla, precum și a hazi aeru-navale de la Rota, a expirat în septembrie 1968. Negocierile purtate înainte și după data expirării nu au reușit să ducă decit la un acord provizoriu, întrucât pozițiile părților în problema sumei ce trebuie plătită Spaniei de către S.U.A. pentru folosirea bazelor au rămas divergente. Washingtonul a avertizat Madridul că, în cazul în care acesta nu va accepta condițiile financiare avansate de partea americană, va fi nevoit să ia în considerare posibilitatea închiderii bazelor respective. Spania a prețis la început dreptul său pentru următoarea perioadă de cinci ani suma de 750 milioane dolari, dar apoi a coborât pretențiile la 500 și chiar 200 milioane dolari.

Neliniste în Filipine

În Filipine, ultimele săptămâni, au purtat asupra unei neliniști sporite, provocate de o serie de puternice demonstrații studențești. În cartierele comerciale și de lux ale Manila, magazinele și-au închis puștile, au comersanții răzbind chiar la auto-bariadă. Proprietarii vilelor din jurul parcului Forbes s-au mutat în hoteluri, au închierat apartamente în zone mai puțin expuse ale orașului, iar cei mai prudenți dintre ei s-au retras pur și simplu în provincie. Trimisul la Manila al ziarului NEUE ZUERHER ZEITUNG relatea chiar că însuși președintele Marcos evită să părăsească palatul Malacanang după ce i s-a „aprezis” că în luna aprilie va fi asasinat. Și, în timp ce demonstrațiile nu încetează, cele câteva mii de familii care dețin 80 la sută din averea națională, fac presiuni asupra președintelui pentru a-l determina la măsuri severe împotriva demonstrațiilor.

Miscarea protestatară cunoaște o extindere continuă. Dacă până nu de mult demonstrațiile porneau în general de la University of Philippines, ele au cuprins acum în toate institutelor de învățământ superior din țară. Manila deșind, cei trei drept, rolul principal. Colegiul comercial, Universitatea Feati, University of the East, buclia universității „Divine Word” (Tacloban) au devenit la rândul lor focare ale neliniștii și demonstrațiilor.

Demonstrații cer adoptarea de urgență a schimbărilor și retragerii care se impun în această țară caracterizată printr-o structură socială preponderent feudală, grevată de tare esențiale: prăpăstia dintre mizeria maselor și luxul unei părți extreme de restrinse, înfrățirea situației economice (marcată de devalorizarea peso-ului și creșterea costului vieții), dependența politică de Statele Unite. Acest ultim aspect joacă un rol din ce în ce mai important în viața politică a Filipinelor, pe măsură ce tot mai mulți oameni își dau seama de influența nefastă pe care o are asupra vieții populației sprijinul Filipinelor pentru acțiunile agresive ale S.U.A. în sud-estul asiatic. În aceste împrejurări, se face tot mai des auzită cererea de rupere a legăturilor speciale ce se impun de pe cealaltă parte a Pacificului.

Majoritatea observatorilor remarcă o extindere a neliniștii din mediul universitar asupra altor părți și categorii sociale. Momentan, nu se poate întrevădea o diminuare a încordării, deoarece în locul schimbărilor structurale și al reformelor cerute și așteptate de masa largă a populației cerurile guvernamentale par să aibă în vedere o singură formă de acțiune: instituirea „situației de urgență”, această inclinație fiind o soluționare a fie nu spre a se înclina o problemelor grave care s-au acumulat în societatea filipineză, ci spre măsuri represive, va avea, fără îndoială, consecințe explozive.

BAZIL ȘTEFAN

MUZEUL DIN PUSTIU

Povestea a început prin 1964, când cercetătorii francezi au primit încuviințare din partea statului Niger să prospecteze urașele întinse ale desertului Tenere. Primele cercetări aeriene au semnalat „anomalii” radioactive. O misiune științifică a fost trimisă în regiunea platoului Gadoufaoua, parte componentă a desertului Tenere. Dar, în locul zăcămintelor de minere de uraniu, pe care le căutau cu înfringere geologii, s-a descoperit un zăcămint de paleontologie. După primele evaluări s-a anunțat că era vorba de un uriaș ciemit de dinosaur din familia „reptilelor teri-

fiant”. Un cranial al unuia din acești crocodili, cîntărind circa 400 de kg, a fost transportat la Niamey. Cu un an, doi în urmă profesorul Lehman, directorul Institutului de paleontologie din Paris, i-a trimis la fața locului pe tânărul cercetător Philippe Taquet, căruia îi lipsea subiect pentru lucrarea de doctorat.

Primele cercetări au stîrnit un interes deosebit în rândul specialiștilor. Taquet susține cu convingere că Gadoufaoua este unul din cele mai vaste și mai bogate zăcăminte fosiliere din lume. Tânărul cercetător a obținut aprobarea de a transporta la Paris unul

POTRIVIT unui sondaj de opinie efectuat de Universitatea din Santiago de Chile asupra șanselor personalităților angajate în cursa pentru ocuparea fotoliului prezidențial, candidatul conservator Jorge Alessandri continuă să se plaseze pe primul loc. Rezultatele sondajului au arătat, totodată, că procentajul în favoarea acestuia a scăzut de la începutul campaniei electorale până în prezent. La rândul lor, candidatul Partidului democrat-cristin, de guvernămint, Rodomiro Tomic, și cel al Blocului forțelor populare, Salvador Allende, urmează în ordine reprezentantului conservatorilor.

Hamani Diori, a anunțat că sint în curs de pregătire măsuri menite să asigure protecția „muzeului din desertul Tenere”. La Niamey se vorbește de crearea unui imens „parc al dinosaurilor”. Dar, în afara interesului din punct de vedere turistic pe care îl pot stîrni dinosaurii, numeroși cercetători apreciază desoperirile din zona Tenere drept un pas spre dezlegarea altor enigme privind evoluția solumul african, transformările suferite de continent de-a lungul milioanele de ani...

asigura viața unor animale uriașe. Potrivit unor ipoteze științifice, fosilele uriașe din ere pierdute în negura timpului, sint „subproduse” ale uraniului. Minerul acestui element radioactiv se caută de obicei în vechile aluvii. Dinosaurii trăiau, după cum au dovedit și alte cercetări, pe malul lacurilor. Acesta este și fi explicația că în numeroase cazuri tăcutorii de uraniu sint și desoperiri unor uriașe „ciemitire de fosile”. Președintele Nigerului,

asigura viața unor animale uriașe. Potrivit unor ipoteze științifice, fosilele uriașe din ere pierdute în negura timpului, sint „subproduse” ale uraniului. Minerul acestui element radioactiv se caută de obicei în vechile aluvii. Dinosaurii trăiau, după cum au dovedit și alte cercetări, pe malul lacurilor. Acesta este și fi explicația că în numeroase cazuri tăcutorii de uraniu sint și desoperiri unor uriașe „ciemitire de fosile”. Președintele Nigerului,

pe scurt

● LA MOSCOVA a fost semnat un contract în baza căruia Uniunea Sovietică a achiziționat din Japonia o uzină chimică pentru producția de polimeri, cu o capacitate anuală de 90.000 tone. După cum relatează agenția T.A.S.S., valoarea contractului se ridică la circa 26 milioane dolari. Se preconizează ca noua întreprindere să fie dată în exploatare în anul 1973.

● ADEPTII fostului președinte argentinian, Juan Peron, aflat în exil, și-au intensificat în ultimele zile acțiunile antiguvernamentale. Grupul, ce se autoîntitulează „Forțele armate peroniste”, a lansat un atac asupra unei garnizoane situate în apropierea orașului Tigre, la 20 km nord de Buenos Aires. Membrii grupului au luat cu ei o mare cantitate de arme, muniții și efecte militare. Ei au informat imediat despre acest atac redacțiile mai multor ziare centrale argentinene, care au insistat pentru renunțarea la realizarea sistemului „Safeguard”, reînvind eficiența și vulnerabilitatea lui. El a declarat, totodată, că „Safeguard” re-

creșterea costului vieții. Potrivit unor statistici, în primele două luni ale anului, prețurile au crescut în această țară cu 12 la sută.

● GREVE ÎN CHILE
● ÎN CHILE continuă greva celor 12.000 de lucrători ai unor instituții de stat, în sprijinul revendicării lor privind majorarea salariilor. Se află, de asemenea, în grevă de patru săptămâni 6.000 de muncitori ai minierii de salpetru „Maria Helena” și „Pedro de Valdivia”. Amplificarea acțiunilor greviste în Chile este determinată în mare măsură de continua

asemenea raiduri cu scopul de a procura arme și muniții, precizând că agenția Associated Press.

Critici la adresa proiectului „Safeguard”
● ÎN submisia senatorială pentru organizatii internaționale și problemele dezarmării au continuat audierile privind hotărârile Administrației de a extinde sistemul de rachete anti-racheta „Safeguard”. Dr. Wolfgang Pansky, directorul acceleratorului linear de la Stanford (California), care a fost unul dintre principalii specialiști audiați în ședința de luni a subcomisiei, a insistat pentru renunțarea la realizarea sistemului „Safeguard”, reînvind eficiența și vulnerabilitatea lui. El a declarat, totodată, că „Safeguard” re-

prezintă „un clar obstacol în calea realizării unui eventual succes”, la proiectatele convorbiri sovieto-americane de la Viena pentru limitarea armelor strategice. Numeroși alți specialiști audiați au relevat că dezvoltarea sistemului de rachete anti-racheta „Safeguard” va ridica probleme și mai dificile în ce privește controlul armelor nucleare.

Reuniune pentru impulsionearea procesului de decolonizare
Comitetul special O.N.U. pentru decolonizare a hotărât organizarea unei sesiuni comune cu alte organisme create de Adunarea Generală pentru a coordona măsurile preconizate în vederea impulsioneării procesului de decolonizare. Au fost adresate invitații de participare la această sesiune, care urmează să se țină în următoarele luni, Comitetului special al O.N.U. însărcinat cu cercetarea politică de apartheid a guvernului Republicii Sud-Africane. Subcomitetului O.N.U. pentru cercetarea situației în teritoriile afilate sub dominația portugheză și Consiliului O.N.U. pentru Namibia.